BAYAN YANI

87

MAYIS 2019 / 05 - 9 TL (KDV Dahil) K.K.T.C 12 TL.

Hıdrellez Kutlu Olsun... Neyin Yoksa Getirecek, Neyin Varsa Paylaşacak Biri Olsun...

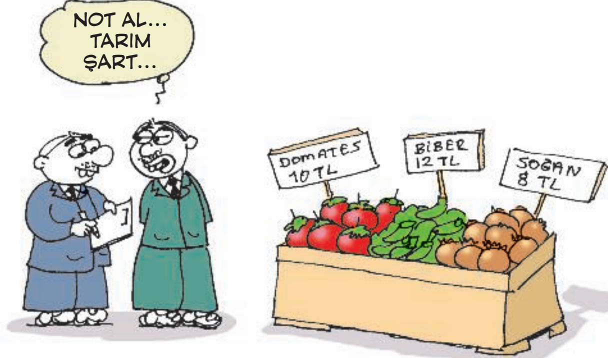

ISSN 2146-1384
9 772146 138008

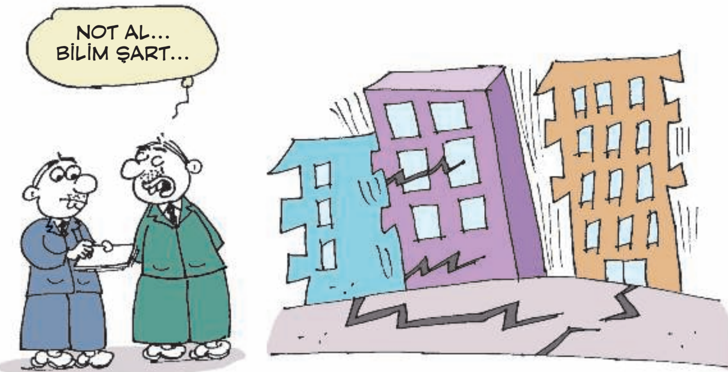
Şehit cenazesinde Kılıçdaroğlu'nu diğer provakatörlerle taşa tutup, sığındığı evi yakın diye bağıran kadın...

17 yılda tarım resmen iflas etti...

Hatalı inşaatlar nedeniyle yollar çatlıyor, binalar yıkılıyor.

Eğitime ayrılan bütçe azaldı, imam hatipler arttı, Türkiye eğitimde son sıralarda.

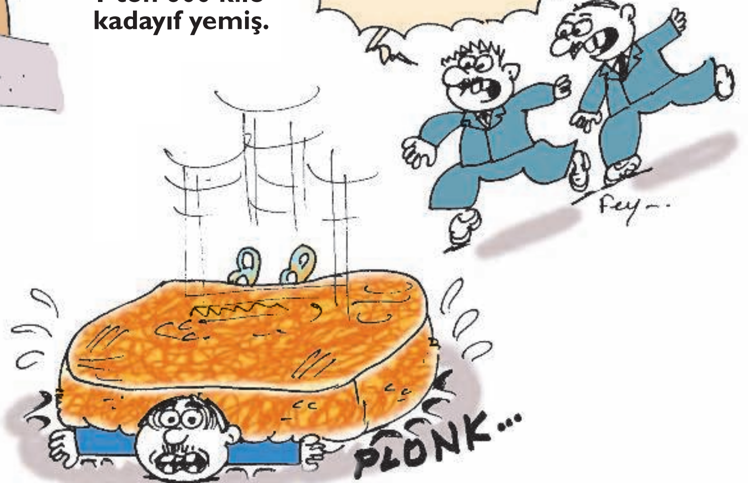

Bir yanda "9 yaşındaki kıza nikah düşer, 3 yaşındaki babasına namahrem..." diyen hocalar. Bir yanda el kadar çocuklara taciz, tecavüz...

BAYAN YANI AKTÜEL

Diyarbakır Belediye Eş Başkanı açıkladı: Kayyum idaresi 1 ton 600 kilo kadayıf yemiş.

atilla atalay

SIDIKA

ESKİ ZAMAN GAZETELERİ

- Ay inanılası değil, Valde Sultan gazete okuyorlar... Eee, İsmail Küçükkaya, ne var ne yok bugün gazetelerde...

- Hemen makara yapma anneyle, dalgacı cadı. Noolmuş gazete okuyosak?... Biz de kendimize göre aktüaliteynen alakadar oluyoruz heralde... Evin enteli bitek sen misin? Bi keresinde kitap bile okuduydum ben... Hem, tuğla kadardı... Adı Gizli İlimler Hazinesi'ydi... Cinler, periler, rüya tabirleri külliyatı. Arasında dikiş paramı saklıyodum. Bi gün açtım kitabı, para olduğu gibi gitmiş... Yüz yirmi liranın yerinde yeller esiyo. Baban "cinler çalmıştır, komasaydın o kitabın içine" dedi...

- İhihi... Olur mu kız ööle şey? Kitap nası yutsun senin paranı... Atlar yemiştir onu... Babam senin dikiş paranı yürütüp yarışlara vermiştir... Boşa alıyosun kitabın günahını...

- Ben de yutmadıydım zaten... Devrisi hafta babangilin pantolundan acık para aldım.. Sabah vaziyete uyandı seninkisi... "Biri benim cüzdana çalışmış, param eksik" dedi... "Cinler alıp kitabın arasına komuştur" dedim... Sen misin nazire yapan... Kafama vura vura parçalıyodu tuğla gibi kitabı... O gün bugün elime kitap almadım; psikolojikman başıma ağrı saplanıyo... Ver bakıyım şurdan gözlüğü; küçük yazıları seçemiyorum...

- Vaay, al bakalım gözlüğünü... Gayretlisin haa... Ciddi gazete okuycan... Azdın sen kız anne, kırkından soora entel olucan başımıza... A-aa! Ama anne? Hevesini kırmak gibi olmasın da bu gazete çok eski... Du bakiim... Taa 1965'ten kalma... 65, 95... 2019, tam elli dört yıllık kız... Daha hiçbirinin plazası filan yok o zamanlar... Mehmet Barlas daha matbaacı; Emin Çölaşan henüz Devlet Planlamada çalışıyo; Spiker Buket Aydın daha doğmamış bile... Ahmet Hakan kimbilir nerede?.. Çok eski bu gaste kız anne...

- Vaktinde sandığımın altına sermişmişim... Mmmmh... Kokla bak, mis gibi sabun kokuyo... Acık güve yimiş ama okunur... Eskisi yenisi farketmez bu gastelerin...

- Olur mu ööle şey yaa?.. Orhun yazıtlarını oku bari... Hem bulmacasını kolay çözersin, pek fazla şey bilinmiyodu o zaman... Güneş tanrısı Ra... Spor yazarı Fü... Nota olduğu tahmin edilen bir ses: doo...

- Go! Git... Kız gitsene şurdan iki satır gaste okuyım keyifle... Carcarcar, yok bu kadar eski gaste okunur muymuş, bari gidip Orhun yazıtı şeetseymişmişim... Kızım bu memlekette Orhun, Abdi İpekçi, Uğur Mumcu senelerce aynı yazıları yazdı... Şindikiler de öyle; çünkü hep aynı şeyler oluyo...

- Yok ya... 65'te Kerem Bursin- Serenay Sarıkaya çiftinin dört yıllık beraberliği bitti... Sinem Kobal- Kenan İmirzalıoğlu evliliğinde kimin sözü geçiyor? Hıı? Var mı o gazetede böyle haberler?

- Okuyım bak neler var: "Sol görüşlü Dönüşüm dergisini satan gençler, Kızılay'da 'Kahrolsun Komünistler' diye bağıran bir grubun saldırısına uğradı... Dönüşüm grubu 'Kahrolsun Faşistler' diye karşılık verdi... Olay karakolda bitti... CKMP'nin yeni genel başkanı Komonizmle mücadele edeceğini açıklayan bir bildiri okudu... Daha sonra "Faşist Değilim" açıklaması yaptı... Bu sıralarda 500 kişi 'Allah Allah' nidalarıyla Türkiye İşçi Partisi'nin kongresini bastı" Bunlar yazıyo işte... Şimdikinden farkı var mı, yumrukçu yarım akıllılar, kurniz politikacılar, sinsi gözdağcılar, kışkırık cahiller...

- Ay hakkatten, tarih dejavudan ibaret...

- Dejavu ne kız? Kötü bişeyse, ööle deme anneye!

- "Döndöndönelim Hacılara gidelim"in Fransızcası...

- Ne demek dönüp "Fransalara gidelim" felan... Hiç de biyere gitmiycaz işte... Biz burda yaşıyoruz... Bu gazeteler ömrü billah aynı şeyleri yazmıycak heralde... Ben bile yarım aklımla birilerinin yıllardır aynı tezgahı açtıklarını anlıyorum... Gaste felan okumasalar da önce analar anlar bu işleri... Çünkü onlar evlatlarını, mezara, hapisaneye göndermenin ne olduğunu herkesten iyi bilirler...

- Kız anne tıpkı Halide Edip Adıvar gibi konuştun... Gözlükleri takınca aynen O oluyosun zaten...

- Dörtgöz deme anneye!..

aksoyezgi@gmail.com

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

• Ben **winter is coming** diye unutsuz umutsuz beklerken ve halihazırda depresyonuma bile girmişken, çat diye bahar geldi ya la... **Plot twist** gibi plot twist! **Jon Snow**'un aslında **Targaryen** olmasına bile bu kadar şaşırmamıştım.

• Bazı arkadaşlarımın tam bir **pesimist** olduğumu iddia etmesi, ama benim ısrarla bir **realist** olduğumu ileri sürmem ve sadece eldeki verileri analiz ettiğimi söyleyip durmam da buraya kadarmış. Bu sefer, **adam kazanamadı!** 25 yıl sonra **İstanbul** ve **Ankara** sağ iktidardan geri alınıyor. Ne hissettiğimi bile bilmiyorum şu anda. Gözlerim içime bakıyor.

• **Ekrem İmamoğlu**'nun **Gezi** eylemleri sırasında halkla beraber biber gazı yediği görüntüler ortaya çıktı. Yaw sadece bunun için sevseydik seni İmamoğlu. Uzuuuuuun zaman sonra ilk defa biber gazı atanın değil de yiyenin tarafından biri oturuyor önemli bir koltuğa. Gezi Parkı'nda kesilemeyen ağaçların ruhuna değsin!

• O değil de, İmamoğlu'nun onurlu duruşu için de bir alkış alabilir miyiz? Bence İmamoğlu başkan olmaya yüzde 49 oy olarak değil, o oyu aldıktan sonra hakkını ve oylarımızı yedirmeyerek hak kazandı.

• Tam 25 yıl... Dile kolay. Tayyip Erdoğan İstanbul Belediye Başkanı seçildiğinde 13 yaşındaydım. Daha ilk oyumu kullanmama bile 5 yıl vardı. Tüm ergenlik ve gençlik yıllarımı sağcı bir belediyeclik anlayışı altında, İstanbul'da geçirdim. Ramazan'da barlar sokaklarında kanalizasyon çalışması yapılan, toplu taşıma taşıtları gece 11'den sonra kaldırılan, sokaklarında müzisyenlerin müzik yapamadığı, sevgililerin el ele tutuşmaya çekindiği, tiyatro ve sinemaları birbir yıkılarak yerine ya AVM ya da cami yapılan bir şehirde. Ben çocukken din, insanlarla vicdanları arasında süregelen manevi hesaplaşmanın kişisel düzlemde seyrettiği bir iç yolculuktu. 25 yılda gösteri toplumunun en büyük dişlisine dönüştü. Bunu hangi seçim "geri alacak" bilemiyorum.

• Türkiye'nin en önemli şehirlerinin sağ iktidardan geri alınmasına seviniyorum sevinmesine ama, aslına bakarsanız ben demokrasiye inanmıyorum.

• Demokrasiye dair inancımı yitirmen elbette bir günlük bir mesele değildir. 18 yaşından beri oy vermeme rağmen, teknik olarak kendi hayatıma bile etki edemiyor olmanın yarattığı iç sıkıntısı hiçbir şeyle tarif edilemez. Hayatımda hiçbir zaman oy vermediğim ve asla oy vermeyeceğim siyasetçiler, hayatıma dair her şeye, en ince ayrıntısına kadar etki etti. **Nuri Bilge Ceylan** bu iç sıkıntısının da filmini yapsın...

• Kazanılmış seçimin, "ya hadi tamam, fazla şaapmayın" biçiminde elden alınmaya çalışılması peki? "Tamam hadi kazandınız, şimdi hadi eskiye dönelim" Ömrümüz çürüdü mazbata beklerken. İki haftada 25 yıl yaşlandık. Ne hasta bekledi sabahı, ne taze ölüyü mezar, ne de şeytan bir günahı, seni beklediğimiz kadar **mazbata**!

• İnan olsun **Game of Thrones** 8. sezonu bile bu kadar beklemedim!

• Asker cenazesinde **Kemal Kılıçdaroğlu** neredeyse linç ediliyordu, büyük bir felaketin kıyısından dönüldü. Görüntüler, yaşananalar, maruz kalınanlar inanılır gibi değildi. **Maraş**'ta, **Sivas**'ta yaşananları bildiğimizden, yüreğimiz ağzımızda izledik o anları. Neyse ki Kılıçdaroğlu bir şekilde o çemberden çıkarıldı. Sonra ne oldu? Köylüler linç etmeye çalışanlar bizim köyden değildi

dedi, bir yandan yumruk atanların eli öpüldü, "**tepkinizi gösterdiniz dağılın**" nidalarıyla yapılanlar meşrulaştırıldı, İçişleri Bakanı "**gitmeseydiniz**" dedi, yumruklayanlar salıverildi, arından "**kimlerin PKK ile işbirliği yaptığını biliyoruz**" açıklamaları geldi. Ya Allah aşkına, söylesenize kimmiş onlar! Ortaya koyasına delilleriyle!

• Gezi protestolarından beri birileri bir şeylerle itham ediliyor ve bu ithamlar üzerinden koskoca propagandalar inşa ediliyor. İnşa edilen o propagandalar üzerinden insanlar linç edilmeye çalışılıyor. Asıl enteresan olansa, pek çok ithamın hiçbir delili olmadığı halde milyonların bu söylemlere inanması. Delili olan pek çok vakaya karşı ise müthiş bir direniş geliştiriliyor. İnanmama direnişi!

• Geçen twitter'da gördüm, biri yazmış: "**nolursa olsun Kılıçdaroğlu bir insandır.**" Nolursa olsun mu? Nolmuş ki?

• Zeki Kayahan Coşkun, twitter'da "**o eli tanıyoruz, vur deyince vuran el bu**" diye yazmıştı. Daha güzel açıklanamazdı sanırım.

• **Deniz Çakır** hakkında "**halkın bir kesimini sosyal sınıf, din, mezhep, cinsiyet ve bölge farklılığına dayanarak alenen aşağılama**" suçundan bir yıla kadar hapsi isteniyor. Cenazede insanları linç etmeye çalışanlar serbest, Deniz Çakır'a 1 yıl hapis isteniyor, he mi? Üstelik teknik olarak olayın mağduru o iken... Vay arkadaş!

• Ya bu arada... Deniz Çakır olayından bağımsız olarak. İnsan aşağılamak iğrenç bir şey evet. Lakin ne zamandan beri bu yasada yer teşkil eden bir "suç"? Yetişkin insanlar birbirlerine "**Aaaabooooooğğğ ne dediiiiiiiğğğğ**" diye dava açabiliyor mu yani?

• Küçükçekmece'de 5 yaşındaki bir çocuk cinsel istismara maruz kaldı, halk ayaklandı, sokaklara döküldü ve tacizcinin yakalanmasını talep etti. Kısa bir süre sonra **İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu**'nu halkın arasında, halkı dinlerken gördük. Etrafında korumaları vardı, ama ön planda değillerdi. Yanındaki bir çocuğun omzuna elini atmış, olayın takipçisi olacağını anlatıyordu... Tek başına İmamoğlu artık kangren olmuş cinsel taciz vakaları konusunda ne yapabilir bilmiyorum. En nihayetinde kendisi belediye başkanı sadece. Ama asıl mesele, İmamoğlu'nu orada görmekti. O tabloyu görünce şöyle düşündüm; "**tek istediğimiz buydu aslında**". İnsan yerine konmak, titri belediye başkanı olan bir şahıs ile **eşit** olduğumuzu hissetmek ve onun görevini yerine getirerek bizleri dinlediğini görmek... Yıllardır azarlanmaktan, yok sayılmaktan, taleplerimize bir cevap alamamaktan o kadar yorulmuşuz ki...

• Bolu Belediye Başkanı seçilen CHP'li **Tanju Özcan**, tebrik için kendisine gönderilen çiçekleri engelliler için satışa çıkartmış. Çiçeklerden elde edilen 140 bin lira ile engellilere akülü sandalyeler alınacakmış. Kafamda gene aynı düşünce, "**tek istediğimiz buydu**". Manasızca yapılan israfların manalı sebeplerle harcandığı, insana değer verilen belediyecilik.

• Musa Kart, yine hapse girecek. Gerekçe **ETS**'den tur satın almak. Çünkü bu "**FETÖ ile irtibat**" sayılmış. Kart; "**ETS'nin patronu Kültür ve Turizm Bakanı, biz hapse giriyoruz**" dedi. **Mizahı sana bırakacak değiliz** diyorlar Kart'a.

"Kara mizah yapılacaksa, onu da biz yaparız biiiizzz!!"

• Eski AYM başkanı **Haşim Kılıç**, "Maneviyat diye iktidara geldiler, ne hukuk bıraktılar, ne ahlak" demiş. Pardon ama ne zaman olmuş bu tam olarak? Dün mü olmuş? Bu sabah saat 7'de mi olmuş, ne zaman olmuş?

• A Haber'de kendisi profesör olan bir kişi, "**CHP uyuşturucu komisyonu diyerek Uyuşturcuyu özendirmiş oluyor**" dedi. Kulaklarımla da duydum. **Terbiyesiz Herif**'in de dediği gibi, bir gülme organı olarak göt devreye girdi.

• Şimdi herkesler uyuşturucuculara gidip **abi bana bi uyuşturucu versene** diyecek görüyo musun booo!

• Yeni havaalanında dört tane sarmayla bir kaşık patates salatasına 100 lira istiyorlarmış. Valla keyfiniz bilir. Ya 100 lira verir bi kayıntı yaparsınız, ya da ver elini oradan **Karadeniz**. Hamsi falan bir şeyler tutulur elbet.

• **Diyarbakır**'da kayyumun yaptırdığı başkanlık ofisinde **duş** var(mış). Baya böyle son model duş. Bazı şeylere o kadar anlam veremiyorum ki, kısa süreli bir kal gelmesi ile beyin felci vuku buluyor bünyemde.

• Rabia Naz'ın babası **Şaban Vatan**'a deli gömleği giydirmeye çalışıyorlar. Kızının peşini bırakmadığı için. Kanım bile donmuyor. Şaşıramıyorum bile. Şeytanın bile aklına gelmez derler ya, şeytanın koltuğunu tehdit eden hamleler bunlar.

• Haldun Dormen; "Şuanda yine sansür diye bir şey var galiba, ama korkulacak kadar bir sansür baskısı bence yok" demiş. Yani **sıra bana kadar gelmedi** demek istiyor.

• **Ayfer Demircioğlu**'nun **Bursa**'da açtığı resim sergisi, **müstehcenlik** şikayeti gerekçe gösterilerek kapatılmış. Kendileri sanatsal müstehcenlikten rahatsız oldukları gibi, rahatsız olmayanlar da izlemesin istiyorlar. Gerçekten de ne sansür var, ne de bir şey. Mis gibi demokrağsi!

• Yeni Zelanda'da bir camide gerçekleşen saldırının ardından başbakan **Jacinda Ardern** müthiş bir sağduyu örneği göstermişti hatırlarsınız. Tüm kayıpların

acısını yürekten paylaşmış ve onurlu duruşuyla büyük takdir toplamıştı. Ufak bir ayrıntı vardı bu tabloda benim canımı sıkan, nitekim İranlı aktivist **Masih Alinejad** da aynı görüşü paylaşıyormuş ve bir açıklamada bulundu bu ay. Alinejad, her Müslüman kadının gönül rızası ile başını örtmediğini ve pek çok ülke ve kültürde başörtüsünün kadınları ezmenin ve manipüle etmenin en önemli sembolü ve aracı olduğunun altını çizdi. Başıma bir şey gelmeyecekse bu görüşe katılıyorum.

• Bazıları Ardern'in jesti ile **Hrant Dink** cenazesindeki "**Hepimiz Ermeniyiz**" söylemini karşılaştırdı. Lakin canlarım, Ermeni olmak, bazı ülkelerde bir grup insanı baskılamak için kullanılan bir araç değildir.

• Bir bebekten 23 Nisanda en büyük hayalinin Alman vatandaşı olmak olduğunu belirten çocuklar yaratan karanlık...

• Kıyas teşkil edecekse, ben 13 yaşındayken astronot olmak istiyordum. Türkiye'de.

• Greenpeace'e göre, dünyanın yeni plastik atık çöplüğü Türkiye... 2018'de **Çin**'in plastik ithalatına yasak getirmesinin ardından liderlik bize geçmiş. Çevreye zararlı diye market poşetlerini paralı yaptık ama milletin atıklarını ihraç ediyoruz. Ve herşey gözümüzün önünde cereyan ediyor. Vay arkadaş...

• Bizim sorunumuz bu; her şeyin çok ortada olması. Her şey o kadar ortada ki; görmüyoruz!

• Flamingoları tüfekle vurmuşlar. **Aksaray**'da. **Sakarya**'da ise ağaçta gördüğü sincabı öldürmek isteyen bir kişi, kızının balkondan attığı tüfeğin ateş alması sonucu hayatını kaybetmiş (Sincab ise kurtulmuş). Aynı anda hem trajik, hem

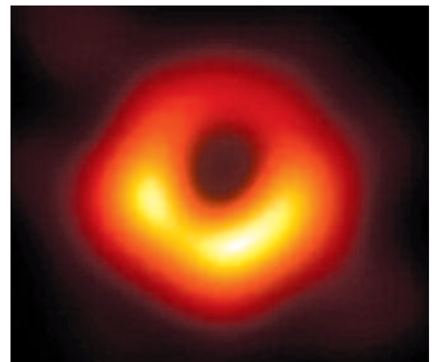

trajikomik, hem absürd, hem distopik, hem de gerizekalı olmayı nasıl başarıyoruz acaba?

• Notre Dame yangınına sevinenler olduğunu gördük. Bağzı dincilerle, bağzı ne olduklarına anlam veremediğim anarşikler. En büyük devrimlerden sonra bile tarihi eserlere zarar verilmezken, sanat ve düşün dünyasında bunca yer etmiş bir eserin yanmasına niye sevinir ki insan? Kaldi ki Notre Dame **Fransız İhtilali** sırasında bile yıkılmamıştır. Hasar görmüş, ama ayakta kalmıştır. Notre Dame artık Avrupa engizisyonundan çok, aydınlanma çağını temsil etmektedir artık.

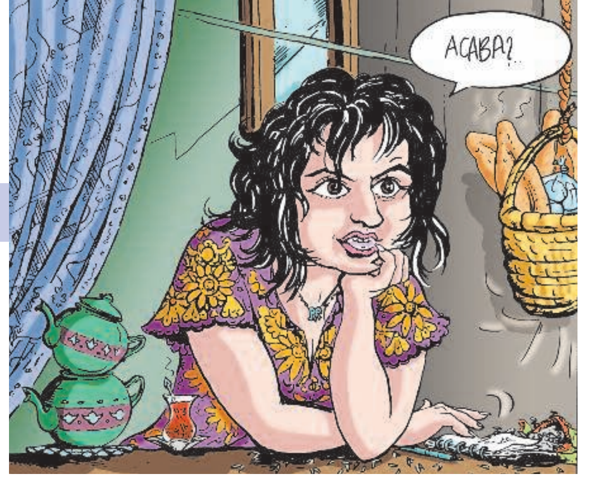
• Daha geniş bir düzlemde bu ay beni en çok heyecanlandıran şey; **kara delik fotoğrafı** oldu. Kozmosa dair bilimle teorileştirilmiş her şeyin bir bir ispatlanıyor olması bana müthiş bir haz veriyor. Öte yandan, kozmosun kendisi yeterince büyüleyici zaten... Ne zaman darlansam kozmosa bakıyorum. Orada mutlak bir sessizlik, mutlak bir nedensellik ve insanı ürperten bir yavaşlıkta cereyan eden mutlak bir yokoluş var. Faniliğin kitabı yazılıyor ve hiç acele edilmiyor. Bir zamanlar hepimiz bir kara delikten geçtik. Biz hatırlamasak bile, hücrelerimiz hatırlıyor. Genlerimizin hafızası hatırlıyor! İçimizde bitmek bilmeyen bu yangın, bu yokoluş, bu kaos ondan. Çok şaapmamak lazım...

EX'TEN PAPARAZZİYE TANELER

Raziye İçoğlu

raziyeicoglu@gmail.com

• **EX,** geçmişinde ne ise yenisinde de odur..

• Anne varlığıma rağmen, Anneler Günü, brüt 19, net 13 sene sadece **Kaynana Günü** olarak kutlandırılan, EX'çe bir dönemden ibaretti totalde EX evliliğim...

• Her daim, **EX**'ten Kurtuluş yıldönümleri daha büyük coşku ile kutlanır...

• Sandıkla başladı, seviyor sandık, sandıklarla sürdü, mutlu sürecek sandık, o EX aldatışında da **'sandığın gibi değil'**diye ne sandığımı sandığıyla gitti ve sandıkla bitti EX ilişki. Evde kalan ise çeyiz sandığım.

• Her huzurlu olmayı başarabilen insanın arkasında illâki sırtını dönmüş bir EX vardır...

• Din adamının,'Bir kimse aklından çıkaramadığı, sevdiği, kavuşması imkansız olan kişiyi unutmak, aklından tamamen silmek için, her gün **490 defa...** okumaya devam etsin' dediği dua ile hergün, 490 defa unutmak istediğin EX'i hatırlarsın... Duayı niçin okuduğunu unutmak lâzım öncelikle, zaten o vakitte niye okuyasın ki Acaba?

• EX kaynananın anlattığı bir fakirlik masalı vardı; fakir halk kendi aralarında **'Padişah sarayda ne yiyor acaba?'** diye konuşuyorlarmış, içlerinden bir tanesi **'ne yiycek soğanın cücüğünü yiyordur herhal.!'** demiş... Bu fıkrasal açlık mesellemesinin her aile yemeğinde niye sürekli bana anlatılması başka bir EX'Ten Taneler satırı... Lâkin fakirlik tekrarlara düşmüş, yine fakir halk soğan hayalleri kurarken, soğan artık soyulmadan da ağlatıyor olmuş...

• Her mevsim geçişlerinde **'Gardrobunda bir yıl giymediğin kıyafetlerin varsa atmalısın'** diyor ya giysi uzmanları. Bu joker tüyo ile, bir yıl kullanmadığın bilgiler varsa onları da kafandan atmalısın, bir yıl görüşmediğin dostları da silmelisin.. Aynı evde bir saniye iletişime geçemediğin **EX**'i hemen evden atmalısın mesela...

• Bazen gıcık bir **EX**'e karşı, daha gıcık bir **EX**'i savunmak zorunda kalmışlığınız var mıdır Acaba?..

• **'Çok aşığım'** diye hayatımıza giren **EX**'lerden şiddet, linç, dayak, ölüm, taciz, aldatmaca, dolandırmaca, binbir musibet gördüğümüzden, yıllar içinde **'başkasına çok aşık oldum'** diye aldatmasından aşka başka bakar olduk...

• **Yurt genelinde EX**'lerden sonra aşktan yana ufkumuz açıldı..

PAPARAZZİYE LİNK...

Ananeler...

• Yine Bir Anneler Günü Reklâmı, **'Annenizi bir kelimeyle anlatabilir misiniz?'** diyor. Hiçbir çocuk annesini bir kelimeyle anlatabilemez. Çünkü annelerimiz herşeyi bize bir kelimeyle anlatamayacak kadar çok kelimeyle konuşurlar...

Kadın Yanım...

• Kesinlikle zayıf birisinin yemek tarifinin lezzetli olacağına inanılmaz. Diyet yemeği tarifini şişman bir aşçıdan almak lâzımdır ki inandırıcı lezzet ile diyet başarılı sonuçlar versin.

• Çamaşır lekeleri bile zengin ve fakir sınıf farklıdır. Çikolata lekesini hiç görmeyen fakirler, çamur, çimen lekesiyle hiç karşılaşamayan zenginler vardır. Böylece hiçbir kalite çamaşır deterjanı her evde aynı başarıyı gösteremez.

• Bir varmış, bir yokmuş ile başlayan yemek masalı tekerlemesi, **Yendi, Bitti, Kilo** oldu.

• Tokluğu bilmeyen oruçtan tırsar, Orucu bilmeyen acıkmaktan korkar..

Ekran Tepik...

• Ekranda Yemek Yarışmasında, **'Yanlış yorum yapan, yanlış yorum alır'**diyen Gelin ve **'canlı çiçekler oksijen saçıyor rahatsız oluyorum'** diyen Kayınvalidenin etkisinden fotosenteze başladım… Yediğin içtiğin senin olsun, bana gastronomik yorumlarını anlat kaynanagiller...

İnsan Tepik...

• Merdivenli sokağımda, evinin önünden geçerken sürekli havlayan minnacıklıktan bahçede zor görebildiğim bir köpekle tanıştım dün. **'4 kiloya kadar olan evcil hayvanları uçakta yanına alabiliyorsun. O nedenle yolculuğa kadar 4 kilo tutmaya gayret ediyorum. Kargoya, bagaja veremem, canım o benim yaa. Yanımda olsun..'**diyor, canının canı ne çekiyor önemsiz, canına kilo aldırmıyor gayret sahibi kadın. Köpek her geçene havlıyor, bana göre **'açım'**, sahibesine göre **'benimle oyna'**, köpek insan diline gelse **'yeterki doya doya yiyiim, kargoda gideyim'** der gibi, hepimiz içsel sesle, dışsal sözler farklı iletişimleşiyoruz. Sadece havlaması 4 kilo eden Köpek zayıflığın inanılmaz hafifliğinden uçarcasına çok enerjik, canını tüketmemek için oynamama bahanesi uyduruyor, kaçıyorum … İnsan, köpek, herhangi bir canlı olarak da düşünsem empatide açlıktan bir lokma öteye geçemiyorum ki...

• **'Kışın sonu bahardır, bahar canlanmadır'** diye baharı sevinçle bekleyip, sonrada yorgunluk, ağrılar, sersemlik gibi her berbat hissiyat, bütün musibetler, melemezlikler **'bahardandır bahardan'** suçlaması güzelim baharın üzerine atılır. İşte bütün sevgi çelişkileri gibi, böyledir bizim sevdamız...

Erkek Tepik...

• Erkekliğin onda dokuzu kaçmaktır, kalan onda birinden de kaçabilen kadın kurtulur...

Zam Tepik...

• **Sebze, meyve yemeliyiz, ilaç yerine'** derken, ilaçtan doktordan daha pahalı, doktorlar ve hatta manavın ta kendisi bile yiyemiyor...

LİNÇ TEPİK...

Pek Bi'Linçli Gördüm Bizi... 'Bilinç' – **'linçsiz'** olarak anlamlandırıyor ve kelimeye takılıyorum … Yazımı yazarken medyadan bir linç girişimini kınıyoruz çünkü.. Tepkisellikten yazımın satırlarından bilinçleri ayıklamaya başlıyorum. Bu tezatda, çok mu bi'linçlendik Acaba? Linçsel saldırıların birebir uçan tekme, yumruk çeşidinden başka Sosyal, Sanal linçe maruz kalmayanımız yok ki. Öyle ki **'durup duran linçe çarpıyorsun'** gibi en pekiştirmelisinden yani... Geçen gün arkadaşımdan 12-13 yaş öğretimde okul değiştirecek kadar okul koridorlarında sıkıştırmak, yakın arkadaşları fişfiriklemek, sosyal medya yorumları, gibi saldırı şekilleriyle kızının linç edilmesini dinledim. Bu duruma **Akran Zorbalığı** deniyormuş. Ve zorbalığa uğratılan, çekilmek zorunda bırakılıyor, okul yetkileri ve velilerle konuşulsa bile sonuç değişmiyor, akran zorba linçten kazanan oluyor... Akranına zorbalık yaparak okul değiştirmesine neden olan o kız çocuğunun ilerde kendisini şekillendiren annesi gibi bir anne olmamasını dileyebiliyorum sadece şu an...

Ve bu daha başlangıç olmasın bari, günlerce heyecanla beklediğim kızçe yeğenimden gelen mektubu yırtıp, yırtıkları kapıma savuran 9 yaşındaki komşu çocuğu mesela. Nereden, ne zaman, nasıl öğrenmiş olabilir ki bu psikolojik linçi Acaba? Böyle vakalarda çözüm yetkililerinin **'orada ne işin vardı?'**suçlamasının, komşularımca yapılan geri dönüşüm versiyonu **'Evde niye yoktun? Postacıdan niye kendin almadın mektubunu? Yapıştırırsın olur biter işte'...**

Ölçüsü ne olursa olsun ufaksanmayacak şiddetsel şeyleri Kadın temasıyla hiç uyumlaştıramıyorum … Şayet bir kadın, linç teşvikçisi olursa kadınlığımdan utanıyorum, erkek linçsel şiddet yaparsa insanlıktan soğuyorum, çocuk linç eğilimindeyse, gerekli temeli oluşturamadığımızdan bütün dünya çocuklarının geleceğinden endişeleniyorum...

Şirket

feyhan güver

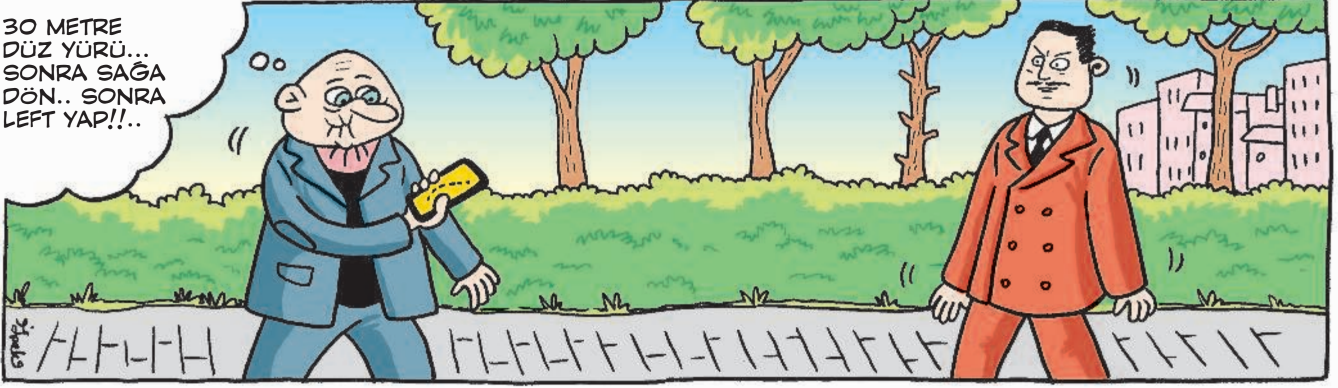

Fetiye Nene

İpek Özsüslü

Özet: Çifte kumruların Türkiye tatili sürüyor.. Pijama almak için dışarı çıkan Albert'i sürpriz beklemektedir..

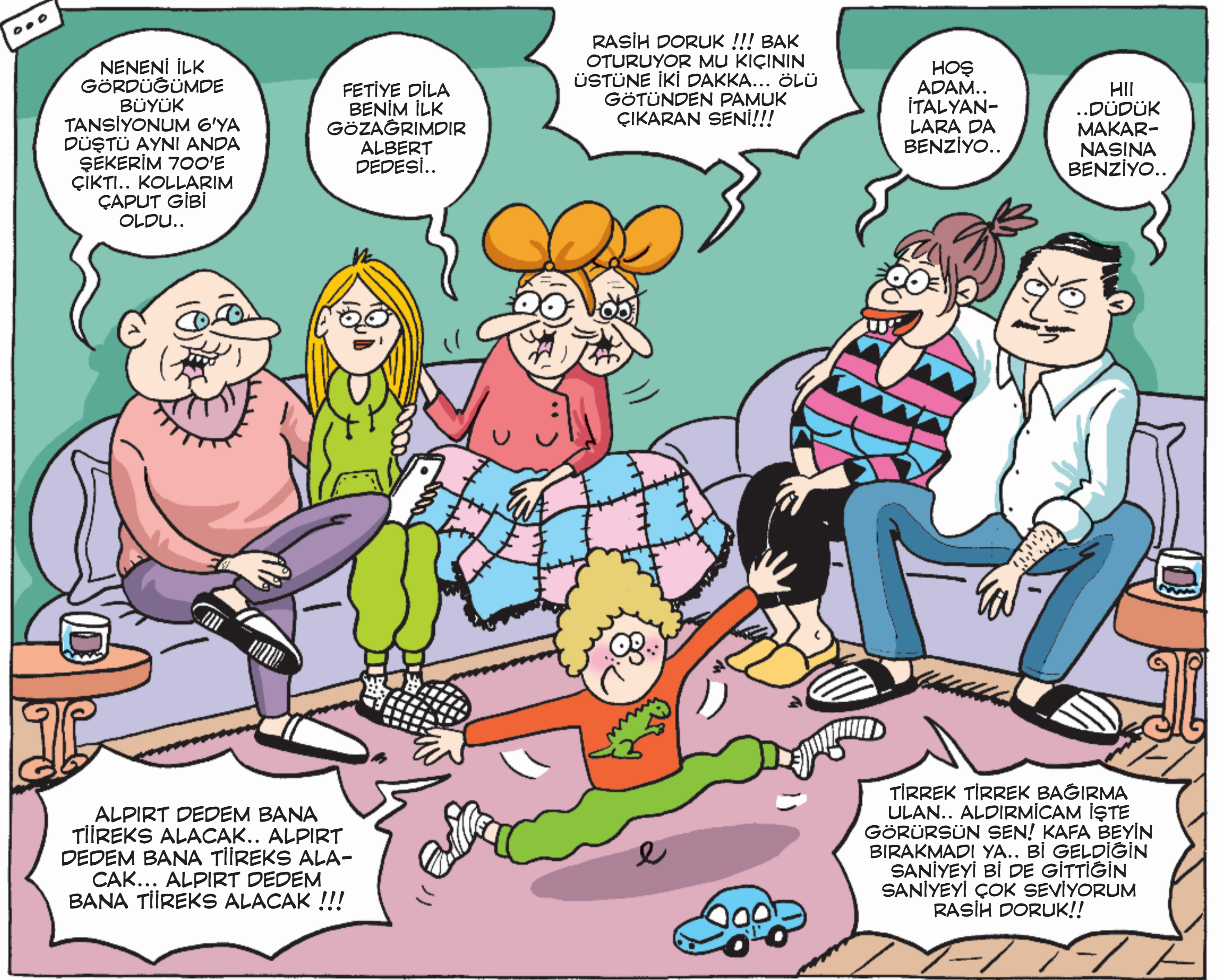

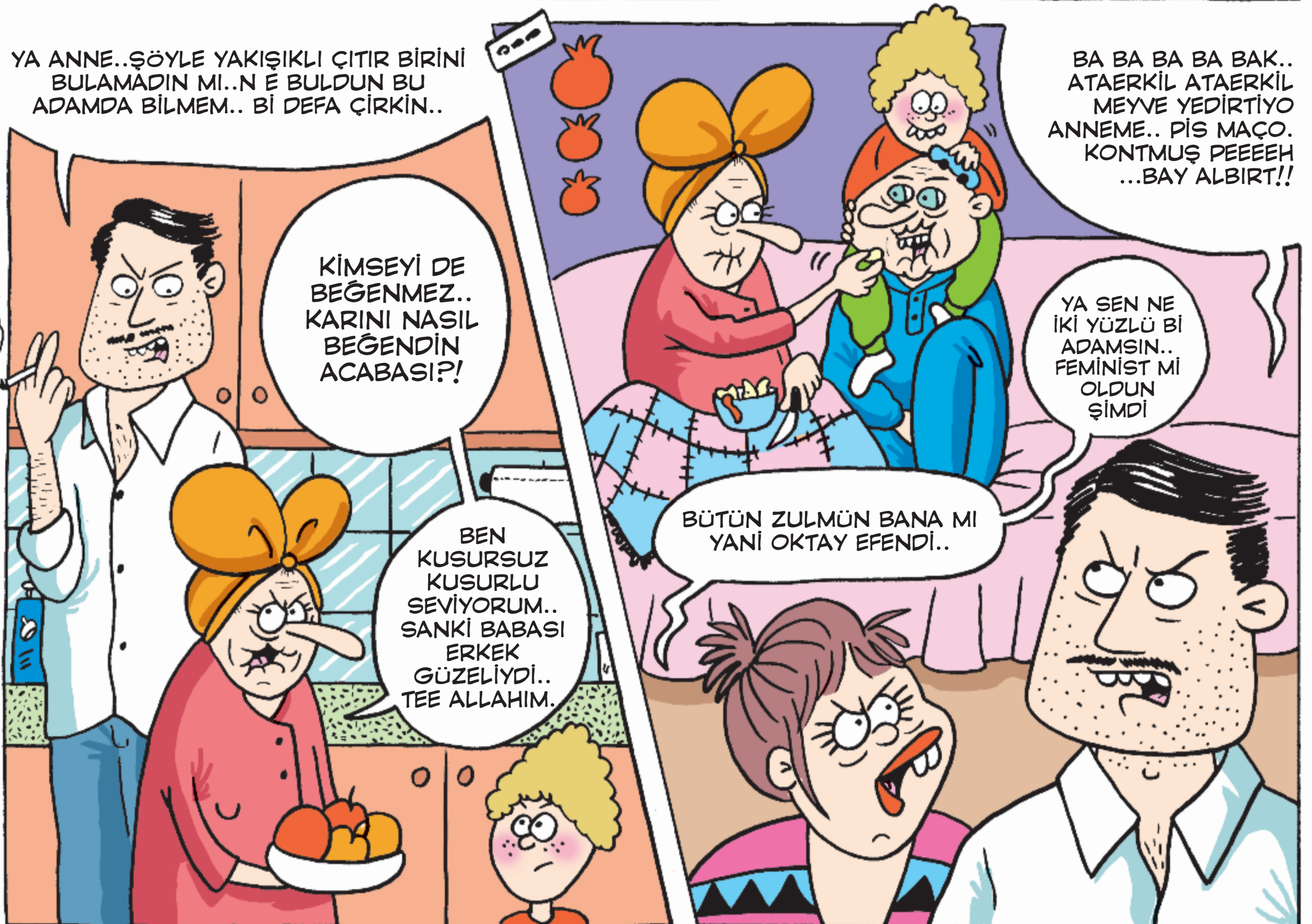

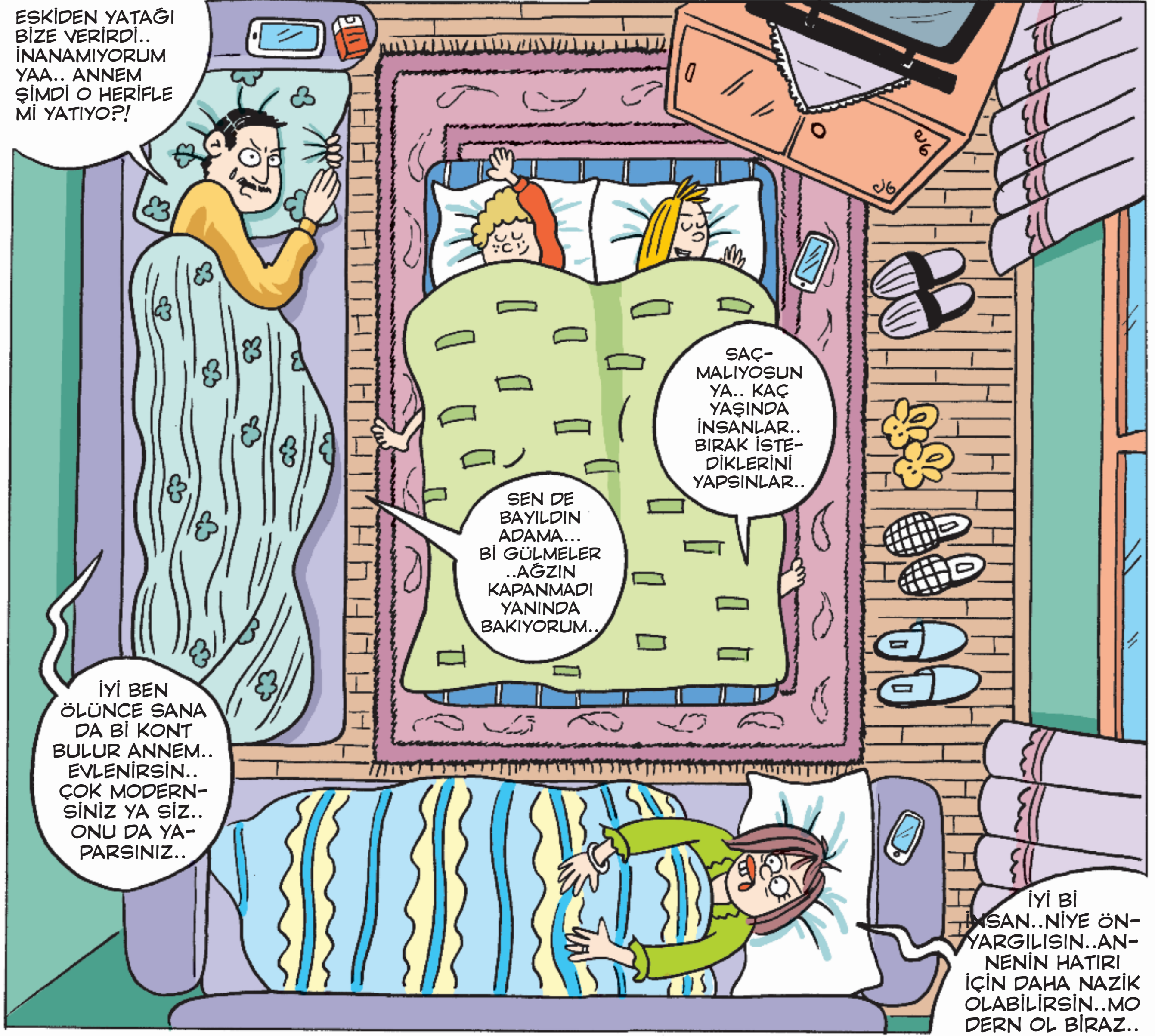

NENENİ İLK GÖRDÜĞÜMDE BÜYÜK TANSİYONUM 6'YA DÜŞTÜ AYNI ANDA ŞEKERİM 700'E ÇIKTI.. KOLLARIM ÇAPUT GİBİ OLDU..
FETİYE DİLA BENİM İLK GÖZAĞRIMDIR ALBERT DEDESİ..
RASİH DORUK !!! BAK OTURUYOR MU KIÇININ ÜSTÜNE İKİ DAKKA... ÖLÜ GÖTÜNDEN PAMUK ÇIKARAN SENİ!!!
HOŞ ADAM.. İTALYANLARA DA BENZİYO..
HII ..DÜDÜK MAKARNASINA BENZİYO..
ALPIRT DEDEM BANA TİİREKS ALACAK.. ALPIRT DEDEM BANA TİİREKS ALACAK... ALPIRT DEDEM BANA TİİREKS ALACAK !!!
TİRREK TİRREK BAĞIRMA ULAN.. ALDIRMICAM İŞTE GÖRÜRSÜN SEN! KAFA BEYİN BIRAKMADI YA.. Bİ GELDİĞİN SANİYEYİ Bİ DE GİTTİĞİN SANİYEYİ ÇOK SEVİYORUM RASİH DORUK!!

YA ANNE..ŞÖYLE YAKIŞIKLI ÇITIR BİRİNİ BULAMADIN MI..N E BULDUN BU ADAMDA BİLMEM.. Bİ DEFA ÇİRKİN..
KİMSEYİ DE BEĞENMEZ.. KARINI NASIL BEĞENDİN ACABASI?!
BEN KUSURSUZ KUSURLU SEVİYORUM.. SANKİ BABASI ERKEK GÜZELİYDİ.. TEE ALLAHIM.
BA BA BA BA BAK.. ATAERKİL ATAERKİL MEYVE YEDİRTİYO ANNEME.. PİS MAÇO. KONTMUŞ PEEEEH ...BAY ALBIRT!!
YA SEN NE İKİ YÜZLÜ Bİ ADAMSIN.. FEMİNİST Mİ OLDUN ŞİMDİ
BÜTÜN ZULMÜN BANA MI YANİ OKTAY EFENDİ..

ESKİDEN YATAĞI BİZE VERİRDİ.. İNANAMIYORUM YAA.. ANNEM ŞİMDİ O HERİFLE Mİ YATIYO?!
SEN DE BAYILDIN ADAMA... Bİ GÜLMELER ..AĞZIN KAPANMADI YANINDA BAKIYORUM..
SAÇ-MALIYOSUN YA.. KAÇ YAŞINDA İNSANLAR.. BIRAK İSTE-DİKLERİNİ YAPSINLAR..
İYİ BEN ÖLÜNCE SANA DA Bİ KONT BULUR ANNEM.. EVLENİRSİN.. ÇOK MODERN-SİNİZ YA SİZ.. ONU DA YA-PARSINIZ..
İYİ Bİ İNSAN..NİYE ÖN-YARGILISIN..AN-NENİN HATIRI İÇİN DAHA NAZİK OLABİLİRSİN..MO DERN OL BİRAZ..

FETİYE DİLA'YI YANIMIZA ALIRIZ..BİZİM YANIMIZDA OKUR.. NE DERSİN BEBİŞİM?!
AYY NE İYİ OLUR.. HEM AKILLIDIR HEM GÜZEL.. AYNI BENİM GENÇLİĞİM YOYULMASIN..
YOYULMAK?
BOŞVER.. UZUN HİKAYE.. ÖZLEDİN Mİ BENİ SEN BAKİİM.. ÜZÜM GÖZLÜM?!
TAK TAK
ANNNÖÖÖÖ ANNNNÖÖÖÖÖ!!! ACIKTIIIIIM!!!!

SÜRECEK

Dördüncü Dalga

Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü
Prof. Dr.Şengül Hablemitoğlu
sengul@hablemitoglu.net

"Hayatım boyunca feminizmin tam olarak ne olduğunu çözemedim: tek bildiğim şey, beni bir paspastan ayıran düşünceler ifade ettiğimde insanların bana feminist demeleri."
Rebecca West

Feminizm doğuştan getirilen cinsiyetin yol açtığı ayrımcılığa, sömürüye ve baskıya karşı ve yani cinsiyetçiliğe karşı bir harekettir. Hareketin bir parçası olmak için kadın olmak koşulu yok, insan olmak gerek!.. Feminizm kadınların baskı altına alınmasına karşı çıkan temel hedefi ile birlikte özellikle 1980'lerden sonra çeşitli farklılaşmalar geçirmiştir. Liberal, radikal, marksist, sosyalist feminizm gibi türleri ortaya çıkmıştır. Ayrıca tarihsel olarak, bir feminist hareket öncelikli olurken diğerinin gerilemesi ile farklı dalgalanmalar yaşanmıştır. Sosyoloji ve siyaset bilimi feminizmin tarihçesini üç dalga üzerinden açıklar. Birinci Dalga Feminizm, başta seçme ve seçilme gibi erkeklere ait bazı haklardan kadınların da yararlanmasına odaklanmıştı. Yasal eşitliği hedefleyen bir 19. yüzyıl hareketi oldu. İkinci Dalga Feminizm 60'lı yıllarda Amerika'dan doğup yayıldı. Yasal eşitlik hedefinden şaşmadan kadın bedeni üzerindeki mülkiyet hakları, iş ve aile yaşamı, cinsel şiddet gibi konulara yoğunlaştı. 90'lı yıllara gelindiğinde dünyanın pek çok bölgesinde Birleşmiş Milletler'in kadın on yılı hedefleri ve toplantılarının da desteği ile dünyaya farklı güçte kadın hareketleri hakim oldu. Ancak bir yandan da feminist söylemler sorgulanmaya başlandı. Cinselliğin feminist düşüncedeki yeri, bireysel çözümlere yönelme, daha çok cinsiyet rollerine dair kalıpları sorgulama, Üçüncü Dalga Feminizmin içeriğini oluşturdu.

Kadınlığın kesin tanımlarını reddeden, daha çok mikro-politiğe odaklanarak kadınların medya ile hukuktaki temsiliyetlerinin eşitlikçi bir anlayışla düzenlenmesini öngörerek kadını tanımlayan dilin değişmesini hedefleyen üçüncü dalga sonlanmadı. Ancak üçüncü dalga bir eşikten geçiyor. Ekofeminizm, piyasa feminizmi, siberfeminizm, LGBTİ+ akımı gibi pek çok unsuru bir araya getirmesi feminist hareketi geniş bir yelpazeye yaymıştır. Bu haliyle feminizm dördüncü dalga ile yoluna devam etmektedir.

Jennifer Baumgardner*, 2000li yıllarla başlayan dördüncü dalga feminizmin dijital/sosyal medya ve sosyal ağlarla internette şekillendiğini, pekala da bunun dördüncü dalga feminizm olarak tanımlanabileceğini söylüyor. Kadınlar dijital/sosyal mecralarda erkekler gibi artık daha fazla yer alıyorlar. Sosyal ağlarda ve mecralarda kullanıcılar kadın ya da erkek eşit ve tercih ederlerse kendi profilleri ile var olmaktadırlar. Sosyal mecralar bu kişilerin cinsiyetlerinden çok zeka ve yaratıcıkları ile kendi benliklerini yeniden yarattıkları yerler. Böylece kadınlara yönelik içerik de, kadınların içerik oluşturması da artıyor. Kadınların farklı sosyal mecralardaki var olma biçimleri, özellikle kadın hareketi açısından birbirinden farklı. Kadınlar dijital mecralarda ataerkil sisteme kadın bedeninden başlayan, sosyal yaşam ve cinsiyet eşitliğine kadar yayılan ve ses getiren bir örgütlülükle dayanışarak vurucu eleştiriler getiriyorlar. Hatta baskı yaratıyorlar. Dijital mecralarda kadın algısının değişimi ciddi bir kırılma yaşıyor. Hem bireysel hem de dijital örgütlü gözüpek bir kadın kimliği hızla yayılıyor. Yapılan bir araştırmaya göre, sosyal medyada kadınların rolü ve sembolize ettiği kavramların evrildiği söylenebilir. Cinsiyet ve yaş gözetmeden yapılan araştırmayla sosyal medyada kadınların merhametli, özgür, zeki, sert mizaçlı, dirayetli, güzel ve kendine güvenen bireyler olarak algılandıkları belirlenmiş.

Kadınlar da kendilerini tanımlarken bütün bu kendine güvenen özelliklerinin yanında kendilerini özgür ve merhametli görmekten de mutlu olduklarını söylüyorlar. Bu iki benzer görüş, feminizmin yeni alanını, kadınlarla iletişimde kurulacak yeni köprüleri inşaa ediyor. Kadınların bu özelliklerini tanımlarken de yanılmamak gerek. Bu özelliklerin tamamı salt kadına özgü değil, insana özgü özellikler. Örneğin, merhametli insan; acınası, kırılgan ve zayıf olmaz, insanlarla bağ kuran, yardıma ihtiyacı olanı destekleyen, duygusal zekası yüksek insandır. Özgür insan olmak; ben merkezli kimseye ihtiyacı olmayan kibirlilik değildir. Tersine kararlarında bağımsız insandır.

Anlaşılan o ki, dördüncü dalga feminizmin dijital mecralarda örgütlenmiş ya da bireysel olarak tüm feminizm dalgalarını içinde barındıran ve savunan bir gücü var artık. Ve, dahası da gelecek. Her ne kadar internette yerleşmiş toplumsal bir algı olarak tek cinsiyetli, cinsiyetçi, ırkçı, ekonomik, ataerkil politik ve sosyal bir çevrenin varlığı kadın kullanıcılar açısından reel yaşamdan çok farklı olmasa da; kas gücü yerine beyin/zeka ile hiyerarşi yerine eşit sosyal ağlar zemininde dijital mecra feminizm için gelecek vaad ediyor. Sanal/dijital bir kültür inşaa edildiyse, kaçınılmaz olarak yeni bir feminizm de olacaktır. Kabul etmek gerek ki, feminizm kendine sanal sanal yer açıp gerçekliği değiştirecek…

**Baumgardner, J., 2011. F'em. Seal Press, US.*

Tüm kitap-çılarda

ΕΡΩΤΑ ΜΟΥ ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΕ*....
(EROTA MU AGİATREFTE)

Katina Karanikola

Evimin hemen karşısındaki kafeteryadan "kahve ısmarlıyoruz" diye seslendi üç kadın arkadaşım. Biraz goy goy yaparız, az neşeleniriz diye koşa koşa gittim. Üçü de masanın etrafında önlerinde kahveleri, ellerinde birer telefon, çevreyle kablo kopuk… Lakin haksızlık etmeyeyim varlığımı fark ettiler "kalimerayı" esirgemediler. Kahvemi söyledim, üç kişiyle birlikte, tek başıma, yarım fincanı içtim. Arkadaşlarımı tanımasam ama ve lal olduklarını düşünürdüm, belki yardım elimi uzatır bir güzel sopa yerdim. Masanın üzerinde elleriyle, tavuk gibi eşeleyerek, gözlerini bir an olsun ekrandan ayırmadan fincanı bulup arada bir yudum höpürdeterek içiyorlar, ellerindeki telefonu arada bir birbirlerinin suratına sokuyorlar tek kelime etmeden. Kalan kahvemi aldım dışarıda bir sigara yakarak bittirdim. Tekrar yanlarına gittim, sanıyorum ne kalktığımı nede tekrar oturduğumu farkettiler… Sohbetin en koyu anında(!) ben yüksek sesle "gidiyorum" dediğimde "neden" diye sordular…Neden acaba?

Lokanta da iki çift yemek yiyor. Yanlarında üç çocuk her birinin elinde tablet uslu uslu oturuyor. Birkaç yıl öncesine kadar çocuklar hareketliydi, masadan masaya cıvıl cıvıl dolaşır, yandaki masadan bir kızarmış patates kapar kimsede rahatsız olmazdı. Zira çocukların olduğu yerde şamata olmalı. Şu gördüğüm resim yüreğimi parçalıyor, kesinlikle karamsarlığa sürüklüyor… Dokuz ay karnımızda heyecanla, sevinçle, soru işaretleriyle, bazen korkuyla taşıyoruz veletleri. Gelmeden önceki bu karmaşık duygular geldiğinde bitiyor. Kimsenin tam olarak tarif edemeyeceği yeni bir dönem başlıyor. Belki bizden önce doğum yapmış arkadaşlarımızdan bir tat almışızdır fakat yanlarından ayrıldığımızda bizler rahat rahat uyurken onlar emzirmekle, altını değiştirmekle, uyuması için sallayarak sabahlıyorlardı. Duymuşuzdur birçok arkadaşımızdan ama deneyim süreci başlıyor bizim içinde. Hastaneden eve getirdiğimizde artık geriye dönüşü yok. Ha gayret diyerek bin bir türlü heyecan ve sıkıntılarla ilk seneyi atlatıyoruz. Sonra ikinci ve üçüncü… Artık bebeklikten çıktı ihtiyaçları değişti. Dünyayı tanımak her yeri ellemek, tırmanmak,yuvarlanmak,yemek yememek, uyumamak gibi sorunlarla karşılaşıyoruz günlük hayatımızda. Her iki ebeveyn bitkin düşmüş, biraz dinlenmeye uyumaya ihtiyaç duyuyor. Velette bakacak birisi varsa ne ala. Ya yoksa? Eşlerin ihtiyaçları, arkadaşlarla bir içki içmek, kendilerine zaman ayırmak zorlaşıyor tabi ki. Mücadele edilecek konular fazlalaşıyor. Bize bağımlı olan bir can var artık. Umutsuzca çareler aranıyor. Benim kuşağım çocuk büyütürken, banyoya girebilmek veya yemek yapabilmek için yardımcılarımız televizyondaki çizgi filmler, Dvd'lerdi. Bir dvd seyretsin derken iki oldu üç oldu. Ve evde bir ihtilaf başlıyor hem çocukla hem eşler arasında. Velet tam gün dvd seyretsin mi seyretmesin mi? Dvd döneminde buraya kadardı anlaşmazlıklar. Aileler yavaş yavaş çare üretiyordu. Kimileri dayatarak, kimileri ilgisiz kalarak hayat devam ediyordu. Ta ki tablet icat edilene… Artık genç kuşaklar baby sisterleri yanlarında taşıyorlar. Gidilen her yerde sihirli, zehir saçan, çocuğa hükmeden bir kutu var. Bağımlı oldukları kutu ellerinden alındında minik bedenlerini yerden yere vuruyorlar. Hangi narkoman dozunu istemez hele hele yanı başında durduğunu biliyorsa. Hangi narkoman kendine sınır koyar? Kendimizi kandırmayalım. Hangi çocuk yarım saat sonra "al anne bu kadar yeter" diyecek? Marketingler kendi işini yapıyor. Ya anne babalar? Ve sakın bana "teknolojiyi öğrenmeli" demeyin. İtirazım yok. Hayatımızın vazgeçilmez parçası, yardımcımız… Fakat bu yaşta teknolojiye, çocukluğunu unutacak kadar bağımlı olmaları anlaşılır gibi değil. Ebeveynler çocuk değil kukla büyüttüklerini sanıyorlar. Cansız kuklayı bıraktığın yerde bulacaksın ama sağlıklı bir çocuğu asla… Kendi huzurları için çocukları geri dönüşümü olmayan bir yolla sürüklüyorlar adeta...

Günümüzde çağdaş insanların tanrısı tapınaklarda veya ruhlarında değil tam aksine çok daha yakınlarda, ceplerinde, çantalarında, ellerinde…

Günümüzde çağdaş insanların tanrısı tapınaklarda veya ruhlarında değil tam aksine çok daha yakınlarda, ceplerinde, çantalarında, ellerinde… Adeta ona tapıyorlar ερωτας αγιατρευτος gibi onsuz nefes alamıyorlar, bir an gözden kaybolsa gibi çaresizce baş, saç yolunuyor. Saniye onsuz yaşanamıyor. Bizi yöneten sihirli kutular çevremizle olan iletişimi azatlığını, sıcak ilişkileri bitirdiğini, mobil ve sosyal medyaya odaklanarak en yakınımızla dahi konuşmayı unuttuğumuzu düşünüyorum.

Mağaradan çıkamayan tek ben miyim acaba?

**Tedavisi mümkün olmayan aşk.*

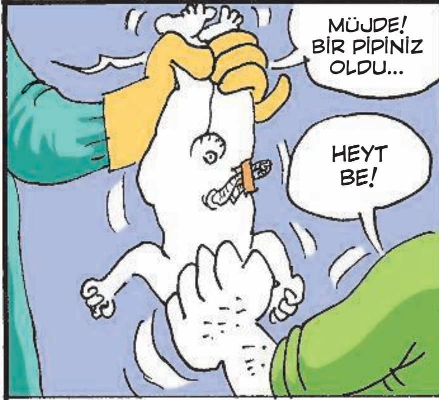

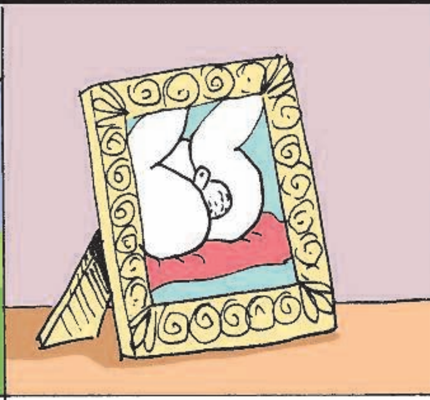

BAYAN YANI
2019-05
Aylık yaygın süreli yerel yayındır
ADRES: Duatepe Sokak No: 16 Yeldeğirmeni / Kadıköy
TEL: (0212) 292 9450 **FAX:** (0212) 251 5754
BASKI: LeMan Ofset (0212) 858 00 93
DAĞITIM: Turkuvaz Dağıtım Pazarlama A.Ş
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına **Sahibi ve Yazışleri Müdürü** Tuncay Akgün
Yayın Kurulu Ramize Erer Feyhan Güver İpek Özsüslü
Renklendirme Editörü Fikret Özdemir
Satış Şener Küçükkaptan **Abonelik** Aysun Öztürk (0212) 249 91 13

ERKEĞİN BİR PİPİ OLARAK PORTRESİ...

Ailem sevinçle karşılamış dünyaya gelişimi...

İlk iş, çerçeveletip komodinin üzerine koymuşlar resmimi...

Epey bi zaman büyükannem büyütmüş beni...

Eşe dosta gururla takdim etmiş hep babam...

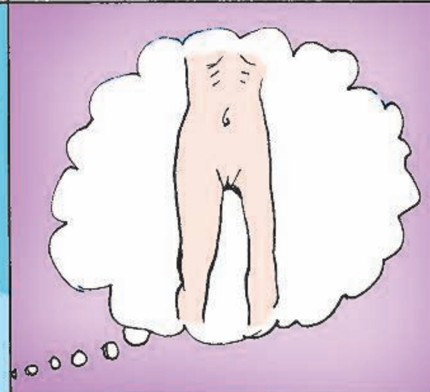
Ben de ona layık olarak en uzağa işemişim her zaman...

Düğünümde takkeyi sıyırtıp attım diye bissürü altın, para taktı konuklar...

Özgüven tamamdı yani, kendi kendime de yettim kimsenin bana il-işmediği zamanlar...

İyice büyüdüm mü ne? İçim kıpır kıpır ilk aşkım ortaokullu vajinayı düşündüğüm anlar...

Nolurdu yani o da beni sevseydi... ama sonuç hüsran...

Tabii ilk acısıyla hemen pörsümedim, ayaktayım arkadaşlar!

Lakin ben beceremeyince anneme havale ettim işi... Hamamda görüp beğenmiş bana bir münasip dişi...

En nihayetinde bana bakan gözler ufuklara daldı. Ben de haddimi bilip bir bastona verdim yerimi...

Günay Bazuk

Mey Saba

-Vaay… Sen ha! -Ta kendisi…

Patlat bir savunma mekanizması ruhum, havamızı bulalım!.. Arkadaşlar, Metin Hara misali ''Ruhparçam'' diye hitap etmiyorum sizlere. Hiç alınmayın, çekilin aramdan. Bu kendimle benim arasında bir mesele.

Hayat trollük üzerine kurulmuş, valla bak. Tanrı oldukça neşeli, şakacı bir karakter. Şimdi tüm dünyada yaşayan herkesle tanışabilirim de, bir kendimle tanışamıyorum –denedim olmuyor- (ama siz benle tanışabilirsiniz, hadi yine şanslısınız) herkesi görürüm de bir kendimi göremiyorum (direkt). Ama kendime en yakın kişi yine benim. Hay Allah.

Bence bunlar hep kutsal mizah, ebedi bir asimetri.

Zaten hayatlarınızdan aşinasınızdır, insan tek kendisine kör de, herkesin kusurları **neffenaa** di mi?

Nabza göre şerbet: Gerçekliğe hoşgeldiniz! Bu gerçeklik denen musibeti bin yıllardır filozoflar, biliminsanları çözememiş. Trip üstüne trip. Işık da buna uyuyor dalga oluyor, tanecik oluyor; ölçüye göre değişiyor… Teeey tey. Allah aşkına varınca uyandırın beni. Böyle, komple insanlık aydınlanınca. Kafalar pırıl pırıl olunca bir konuşalım tekrar. Atomun nihai naniğinden de haberdarsınızdır, %99,99999999'u boşlukmuş. Evet, kıçınızı üstüne oturttuğunuz kıçıkırık sandalyeyi anlamaktan bihaberiz. Peeh. Fırıldakların derdini anlayan yok. Gözlemlendiğinde ayrı davranıyor, gözlemlenmediğinde kim bilir ne yapıyor. Allasen new age'cilerin elinden alın şu kuantum fiziğini. Kaç bin yıldır etraftayız, en temel şeyler bunlar yahu! 'Gerçeklik nedir' daha bunun cevabı bile net değilse ohooo. Koskoca Dünya net değil, Ben kendim konusunda nasıl net olayım?

Genetik (electric boogie) Meksika dalgası yapıyor nesilden nesle. Genler iletiveriyor bizi biz yapan ş e y s i l e r i . Ya da kamyondan birbirine karpuz atan işçileri de düşünebilirsiniz. Derler ya bir meseleyi, basitleştirerek anlatamıyorsanız onu, yazık, hiç anlamamışsınızdır diye. Sanırım ben bu genetik meselesini (de) çözdüm. Ve hatta bunu flört arenasına taşıdım bile.

Sırlarımı sizle paylaşayım mı?

''Genlerini genetik havuzumda görmek istiyorum bebeğim!''

Söyleyin bunu evet bunu! Bundan daha seksi bir teklif duydunuz mu? Ta-da (ör Voila!) yuvanız hazır! Beğendiniz beye/hanımefendiye bu teklif ile gitmeyi deneyin bir de:

'Haydi gel evrimime katıl'

'Bu genetik aktarımı benle paylaşmak istemez miydiniz?'

.

.

.

'Heey?'

Saplanıp kaldıkça...

Bazen farkına bile varmadan saplanıp kalırız bir varoluş haline. Sanki başka türlü olsak nefes alamayacakmışçasına... Öylesine emin oluruz ki duygularımızdan, düşüncelerimizden, geçmişi değiştirmeye başladığımızın farkında bile olmayız…

Bazen farkına bile varmadan saplanıp kalırız bir varoluş haline. Bu saplanıp kalma halinin döngüsünün içinde dönüp dururuz, dönme dolapta yaşarcasına… Nefessiz anlar, uykusuz geceler birbirini kovalar… Mutsuzluklarımızın, kızgınlıklarımızın, küskünlüklerimizin, hayal kırıklıklarımızın her anımızı ele geçirmeye başladığının ayrımında olamadan… Anlar anları, sonra dakikaları, günleri, haftaları, ayları yutmaya başlar… Zaman bile kabuk bağlatamaz sürekli kanattığımız yaralara… Kanattıkça… Kaşıdıkça… Kaşıdıkça… Kanadıkça...

Bazen farkına bile varmadan saplanıp kalırız bir varoluş haline… Önce duygularımızı, sonra umutlarımızı, sonra sevinçlerimizi, sonra sonra neşemizi hatta yaratıcılığımızı bile yavaş yavaş yok ettiğimizi anlayamadan... Sürekli bir kalkanla korumaya çalışarak haklılığımızı… Amalar, sankiler, tekrar tekrar hakimiyetlerini yazar, yeni tarihimizle birlikte… Her şey yavaş yavaş, sinsi sinsi gelişir… Geçmişimiz değiştikçe, biz alıştıkça, kendimize anlattıkça, inandıkça biraz daha kayıp oluruz saplanıp kaldığımız o halin içinde… Sanki her şey bize rağmen oluyormuş gibi çaresizlik ele geçirir tüm benliğimizi… Bize rağmen… Bana rağmen.. Kimse anlamıyor, kimse anlayamazla buluşur gün geçtikçe..

Bazen farkına bile varmadan saplanıp kalırız bir varoluş haline… Kimi zaman bunun için tanımlar, teşhisler, etiketler buluruz. Kendimizi… Kendimizde… Kendimizden… Gücümüz sanki bizim olmaktan çıkar… Güçsüzleştikçe… Bahaneler, nedenler, niçinler sarıp sarmalar… Sanki bizim hamurumuz insan hamuru değilmiş gibi… Başkalaştırırız kendimizi, kendimize rağmen… Hareketsizliğimizin bile açıklamaları, nedenleri, niçinleri olur… Kendi kendimize, kendi döngümüzde…

Bazen farkına bile varmadan saplanıp kalırız bir varoluş haline… Bir yandan yeter diye çığlıklar atarken bir yandan da ısrarla kendimizi tekrar ederiz. Yine yeniden bir önceki günü taşırız bugüne… Yaşamın bize yeni günle sunduklarına değil, içimizdeki kırgınlıklara konsantre oluruz. Yaşamın bize verdiklerine değil, o an olmamış isteklerimize yoğunlaşmayı seçeriz… Her yeni günün bize kendimizi yeniden şekillendirme fırsatı verdiğini inkar ederek, yine yeniden kendi döngümüze saplanırız… Olmayanlara, olumsuzluklara, hayal kırıklıklarına odaklandıkça hayatımızda kalmasını istediğimiz bütün güzelliklere de zarar verdiğimizi göremeyiz… Umutsuzlukla örteriz… Çünkü başka türlü bir varoluş biçimini denemeye korkarız… Alıştığımız mutsuzluğun konforunu bile kendimize dürüstçe itiraf edemeyiz…Ve suçlarız, sonra suçladığımız için suçluluk üretiriz, suçluluk ürettikçe… Suçluluk ürettikçe her şeyin değeri yok olmaya başlar… Önce kendimiz, sonra sevdiklerimiz… Ve parmaklarımızın arasından kayar kendiliğimiz, kendimiz, kendi gerçek gerçekliğimiz…

Yolnız Yaşamak

BETÜL YILMAZ

SEN OMLETİ PİŞİRİRKEN, FİLM DİZİ BİŞEY AÇACAK İNSAN OLMAMASIDIR.

EŞİTLİKTEN YANA OLMAMA RAĞMEN, DAMACANA KAPAĞI AÇMAK KESİNLİKLE ERKEK İŞİDİR! AMA KENDİM DE AÇABİL...

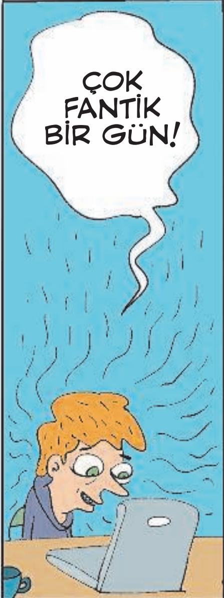

OSSURUKTAN DERTLERİNDEN KAÇIP, EKRANIN BAŞINA GEÇTİĞİNDE BİR ET GİBİ SAATLERCE RAHATSIZ EDİLMEDEN YATABİLMEKTİR. LOVE, DEATH+ROBOT İLE RAHATÇA NETFLİX'İN KÖPEĞİ OLMAKTIR.

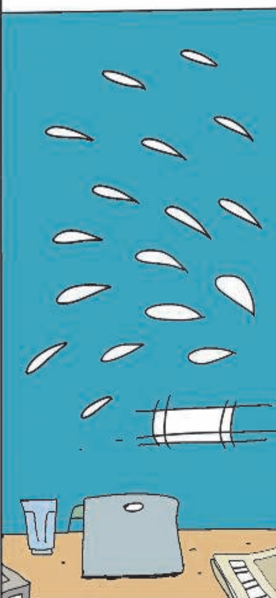
VAY BE, KARADELİĞİN FOTOĞRAFINI ÇEKMİŞLER.

OHA! 200 YILLIK NOTRE DAME KATEDRALİ YANIYO.SANKİ BİR DEVRİN BİTİŞİNİN KEMBOLÜ GİBİ ÇOK YAZIK!

YUHH!! 321 KİŞİ ÖLMÜŞ! HEM DE AFETDEN DEĞİL TERÖRDEN!

SEVİNCİNİ VEYA ÜZÜNTÜNÜ PAYLAŞACAK KİMSE OLMAMASIDIR. KENDİ KENDİNE BUNU YAPINCA DELİ, KEDİ İLE PAYLAŞINA KARİKATÜR OLMASIDIR Kİ OLMUŞLUĞU VAR!

Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

Ömer El Beşir Düşerken Alaa Salah Yükseliyor

bir fotoğraf, bir kadın, bir devrim

"Kurşun öldürmez. Öldüren halkın sessizliğidir."

Alaa Salah'ın meydanda okuduğu şiirden bir dize

Yaşadığımız dünyada, diktatörlerin çöküşünü ve halkın iktidarı geri alışını izlemekten daha keyif verici bir şey olamaz. **Ömer El Beşir**, 1989'da ülkeyi **Şeriat** vaad eden bir darbeyle devralmış, 1983'ten 2005'e kadar süren **Sudan İç Savaşı** süresince 400 bin kişiyi öldürmüştü. Söylendiğine göre bu dönem boyunca 3 milyona yakın kişi evlerini terk etmek zorunda kalmıştı. Beşir, bir savaş suçlusu olarak kabul edilmiş (soykırım yapmak) ve pek çok demokratik ülkeye seyahat edemez hale gelmişti. Zaten kabile ve etnik gruplar olarak ayrışmış bir toplum olan **Sudan**'ı baskı ve zulümle kontrol altında tutarken, bankalardaki paracıklarına çil çil altın eklemeyi de ihmal etmemişti.

Ömer El Beşir, bunca yıl dünya kamuoyunun gözünün içine baka baka iktidarını sürdürdü. Sudan halkı açlıkla imtihan olup hayatta kalmak için ağaç yapraklarını kayatıp yerken, kendisinin evinin ücra köşelerine zulalanmış **100 Milyon Euro** kadar parası bulundu. Bankalardaki mal varlığı ise tam olarak bilinmiyor henüz. Zira birkaç ülkede birden sürdürülen para aklama operasyonunun tam ayrıntıları gün yüzüne çıkmadı.

Diktatörlüklerin hüküm sürdüğü cofrafyalar bugüne kadar bize gösterdi ki, halklar baskılara ve zulümlere direnebildikleri kadar direniyorlar. Ancak gerçek açlık çöküp ekonomi tepetaklak olduğunda, yıkılmaz denilen diktatörler bile sırça köşklerinden derdest edilip demir parmaklıkların soğuk pençesine teslim edilebiliyor. Sudan'da da olan bu.

2011'de **Güney Sudan**'ın bağımsızlık ilan etmesi ve bu bağımsızlığın ülkenin ekonomisine ağır bir darbe vurması, işleri hiç olmadığı kadar zorlaştırmıştı. Belirtildiğine göre bu ayrılık Beşir'in petrol gelirlerine büyük darbe vurdu. Özelleştirmeler ve ardından

gelen kitlesel işten çıkarmalar, enflasyon ve yokluk, zaten zordan ayakta duran Sudan halkına sağlam bir darbe indirdi. Ülkedeki durumun vehameti giderek artarken, Beşir cephesinde ise değişen bir şey yoktu; Beşir 2020'de tekrar aday olmaya hazırlanıyordu. İşte o zaman halk, son gücünü hayatta kalmaya değil, Beşir'i devirmeye harcamaya karar verdi.

Sokaklar insanların değişim çığlıklarıyla yandı tutuştu, meydanlar ufak bir kıvılcımın güneşte kavrulmuş kuru otları bir anda sarması gibi, tutuşmuş yanıyordu. Doktor, öğretmen, avukat, gazeteci ve işçileri temsil eden **Sudan Odalar Birliği**'nin çağrısı üzerine başlayan gösteriler, kısa sürede tüm ülkeye yayıldı. Gösterilere El

Beşir'e karşı kurulan **Sudan Çağrısı platformu** ve 22 muhalif partiden oluşan **Ulusal Değişim Cephesi** de destek veriyordu. Hatta o döneme kadar El Beşir'i desteklemiş pek çok Şeriatçı oluşumun da El Beşir karşıtı gösterileri desteklediği biliniyor. O sırada beyazlar içinde bir kadın, bir otomobilin üstüne çıkmış "**Thawra**" (devrim) diye bağırıyordu. "**Sudan Baharı**", gelmişti...

"Çünkü ülkemi seviyorum."

Alaa Salah'ın tüm dünya basınında yankılanan o meşhur fotoğrafı, Sudanlı bir müzisyen ve fotoğraf sanatçısı olan **Lana Haroun** tarafından, cep telefonu ile çekilmiş. O günden sonra Salah giderek teokratik diktatörlüğün yıkılmasına yardım eden aktörlerden biri olarak anılmaya başlandı.

Alaa Salah'ın tüm dünya basınında yankılanan o meşhur fotoğrafı, Sudanlı bir müzisyen ve fotoğraf sanatçısı olan Lana Haroun tarafından, cep telefonu ile çekilmiş.

Salah bir röportajında politik bir geçmişi olmadığını ve ülkesinin tüm politik taraflardan ve akımlardan daha önemli olduğunu söyledi. "**Gösterilere katıldım, çünkü bana ebeveynlerim tarafından ülkemi sevmem öğretildi**" dedi ve ekledi;

"**Fotoğrafın çekildiği gün 10 farklı gösteriye katıldım ve devrim şiirleri okudum. İnsanlar heyecanlandılar. İlk önce altı tane kadın buldum ve şarkı söylemeye başladım. Ve onlar da benimle birlikte söylemeye başladılar. Sonra gösteri gerçekten de çok büyüdü.**"

Şeriat vaad eden bir darbe ile vuku bulmuş dini bir diktatörlük olan Sudan'da 22 yaşındaki bir üniversite öğrencisi sokaklara çıkmış devrim şiirleri okuyor, yanına kadın "elebaşları" da ekleyip şarkılar söylüyor, şarkılarla gösterileri büyütüp halkın tepkisini güçlendiriyordu. **İran**'da olduğu gibi, **Mısır**'da, **Bahreyn**'de, **Tunus**'ta olduğu gibi, teokrasinin hapsedici derisi, kadınların içeriden gelen çığlıkları ve şarkılarıyla yırtılıyordu.

Alaa Salah, teokratik devletin kadınlara biçtiği sembol olan **kara çarşaf** yerine, beyaz bir "**thoub**" (geleneksel bir tür elbise) giyiyordu. Bu elbiseler, şeriat darbesinden önce Sudanlı kadınlar tarafından 60'lı, 70'li yıllarda yaygın olarak giyilen, geleneksel bir kıyafetti. Kulaklarında **Afrika**'nın o meşhur, kocaman etnik halka küpelerinden takmış, başörtüsünü saçlarının gerisine kadar düşürmüş ve parmağını meydan okur bir şekilde havaya kaldırmış, "devrim" dizeleriyle inletiyordu meydanı. Tehditkar değil, ama kendinden emin bir sesle, sakin sakin konuşuyor ve gülümsüyordu. Gülümsüyordu! Teokrasinin peçeler ardına gizlemek istediği yüzünde bir gülümsemenin isyanı yankılanıyordu. Yüzünde gelmekte olan baharın çiçeklerinin kokusu, ılık bir meltemin aydınlığı ve Sudanlı kadınların direncinin izleri vardı. Giysisi ve duruşu, "**Kandake'nin dirilişi**" (3000 yıl önce Sudan'da hüküm sürmüş kraliçeler) olarak sembolleştirilmiş ve Sudanlı genç kadınlar arasında ilham kaynağı olmuştu. Sudan'da kadınlar yıllardır toplumsal hayattan dışlanmaya çalışılmıştı. Lakin 2019 baharında, kraliçelerin suretinde hortlayıp sokaklardan bir devrimin gidişatını yönetir olmuşlardı.

El Beşir tutuklandı ve hapse gönderildi. Şimdi yargılama süreci yaşanacak ve değişim dalgası ülkeyi saracak. Ama Sudan'daki değişim dalgası nereye kadar yol alacak bilemiyoruz elbette. El Beşir'in yıkılması yeterli olacak mı? Yoksa bu dişil devrim, kendini bireysel özgürleşmeye kadar taşıyabilecek mi? Devrimler birbirine benzemez ve sonuçları kestirilemez. Ama her şeye rağmen, nereye kadar gidecek olursa olsun, yaşadığımız dünyada hiçbir şey, kadınların hayatlarının iktidarını kendi ellerine alışını izlemekten daha keyif verici olamaz.

Ayşegül
Damla
Arslan

Ayşegül vs. Damla

KİM O? AA BAHAR GELMİŞ

Uzunca bir süre beklediğimiz bahar geldi. Çiçekler açtı, çileğin kilosu ucuzladı, çağla çıktı, kıtır kıtır kemiriyoruz. Erikten henüz ses seda yok. O da tezgahlardaki yerini aldığı an kutsal trio tamamlanacak.

Bahar güzeldir, uyanıştır. Çoğunlukla bahar geldiğinde "bahar gelmiş neyleyim" derdim, bu sefer öyle olmadı.

"Uyuyan güzel uyandı, günaydıaan" diyerek uyandım hem de bahar ile birlikte. Güzel günler kapıda, onları rahat rahat göreyim diye güneş gözlüklerim ile beraber hazır ve de nazır bekliyorum. Öyle güzel günler ki onlar, parıltısından gözlerim kamaşacak, biliyorum.

Boğazımda düğümlenen hıçkırık yok, onun yerine babanemden miras, halis muhlis ipek eşarbım var. Mis gibi.

Tüm bunların yanında beni üzen bir şey var ki…

PATLAMIŞ MISIR KİLO ALDIRMAZ Kİİİ!!

Kilolarımla barışık olsam, herkesle dost olurdum. İnsan önce kendini sevecek demiştim geçen aylarda. Bittabi seviniz, sayınız. Hop birkiüç diye değil, "canım kendim, güzel kendim" diye sayınız. Ama kilo…

Halkımız kendi arasında toplanıp toplanıp "kıss sen küloğ mu aldın? Ay ne güzel vermiştin" demeye pek bayılır. Ben de sinirden bayılırım. Gizli bir örgüt gibi değil mi sanki "SEN KİLO MU ALDIN SORUSUNU SORMA DERNEĞİ" Okültizm, spiritüailzm gibi kiloizm.

Annem bu üçünden muaf. Hiç sevmez bilinmeyenle uğraşmayı. Kiloizm bilinen, görünen, elle tutulan bir şey ama annemin kaderine kiloizm yazılmamış. 35 yıllık kızıyım, annemi bir kere kilolu görmedim. Kilolu görmedim ama son günlerde, her akşam kocaman bir kap patlamış mısırı elinde görüyorum, içim gidiyor.

En çok da altında kalan "patlamayı öğrenememiş mısır taneleri"ni yemek için içim gidiyor.

Geçen akşam o tanecikleri aramak için elimi kaseye daldırdığımda "kızım oturup da yesene" diye çemkirdi. "Ay yiyemem anne, kilo alıyorum."

"Patlamış mısır kilo aldırmaz ki :/"Ben şok, ben vefat, ben canlı cenaze, Ben Hur. Canlı cenazemi odama götürürken, annemin bakışlarını aklımdan silmeye çalışıyordum. Çok inanmış kilo aldırmadığına patlamış mısırın. Annemi kim kandırdı acaba bu konuda? Yani kendi kendini kandırmış olmalı. Çünkü Kürdan Joe gibi. Atatürk görse "İşte benim sevdiğim sporcu, zeki, çevik ve ahlaklı" derdi. Ya da X Men'e katılmak istese sınavsız alırlar, çünkü insanüstü bir olay yiyip yiyip kilo almamak.

Kaderim yazılırken "kızım senin vücut tipin baba tarafına çekecek" diye bir kural ile dünyaya gelmişim. Baba tarafım Hafif Batı Müziği gibi. Hafif kilolu. Balık etli, çoğu zaman suratsız, evlendiğinde badem şekeri olan bir kadınım. Kiloluyum özetle. Halk dilinde balık etli, tabi balıklar da çeşit çeşit. Keşke kedi etli olsak, kediler de kilolu olabiliyor.

Tartıdan bağımsız, kendime kilolu diyorum. Tartıya çıksam depresyona girerim.

Kilo konusunda iki güzel örnek var önümde. Biri annem, biri halam.

YERLI LAUREL VE HARDY

Halam, Türk Rejim Kanunları'nı asla ihlal etmez, annem "öyle bir kanun mu var, kim hazırlamış" der.

Halam, yeri gelir aerobiğe gider form tutmak için, annem formunu ev temizlemeye borçludur.

Halam, her türlü diyet yiyeceği tüketir, annem mantıyı ekmekle yer.

BENİ BÖYLE SEV, BİRAZ DA ŞÖYLE

Ben mi? Hala saf, doğal, bıngıl ev yoğurdu kıvamında takılıyorum. Bir taraftan kilo vermeye çalışırken – tamamiyle sağlık için- diğer taraftan da başkalarının şişirdikleri balonları tek tek patlatmaya çalışıyorum. Misyona bak be! Ne bu, cahil cesareti mi? Yoksa Aslan Yürekli Rişar mıyım ben?

Hayır, sadece arkadaşıyım birilerinin.

ECENUR SABAK
mail: ecenursabak@gmail.com
instagram: instagram.com/cnrehs

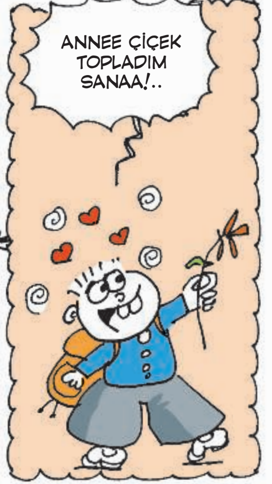
ecenur Sabak

Analar ve Oğullar

feyhan güver

Hayalet Diş

yaseminolur@yahoo.com
YASEMİN OLUR

Karaincirli Köyü'nde doktor yok. En yakın doktor Büyükevren'de. Karaincirli Köyü'nde berber de yok ama konumuz bu değil. Ayaza durmuş bir Mart gününün kör karanlığında sabah ezanının okunmasına beş on dakika kala Hasan Aga yatağında oturmuş buna benzer şeyler düşünüyordu. Her sabah bu kör olasıca Ali'nin deli horozunun sesine bir o mu kalkıyor koca köyde. Kahvede filan da kimse lafını etmiyor. Bir Allahın kulu da olsa Ali'ye demiyor ki nedir bu horozun elinden çektiği köylünün. Yatakta sırtını duvara dayamış. Yastığını arkasına koymuş. Yorganı göbeğine kadar örtmüş oturuyor. Düşünüyor: "Kimse lafı başlatmayınca ben niye açcem konuyu be ya" diye… Düşüncesi hızla uçup giderken de sessizce kafasını şöyle bir "Boş versene!" der gibi sola çeviriyor. Hem o sabah asıl derdi bu değil. Dişi yatsıdan beri sızım sızım sızlıyor. Başta geçer diye aldırmadı ama bütün gece uyutmadı bu sızı. Geçecek gibi de değil. Gün ağarır ağarmaz, oğlu Ruhi'yi kaptığı gibi Keşan'a gidecek. "Kafamın solundan yukarı doğru sanki bıçağı sokup sokup çıkarıyolla be kızanım" diye anlatacak doktora bir bir. Zihni bunlarla meşgulken de hem sevap hem de dişine şifa olsun diye bir süredir otuzüçlük tespihiyle Allahın doksan dokuz isminden "Ya Şâfî"yi çekiyor. Kaç kere söyledi belli değil. Geçen yaz Allahın doksan dokuz ismini ezberleyenin cennete girmesinin garanti olduğunu öğrendiğinden beri dilinde hep bir isimleri Allahın…"Kesin" dedi köyün imamı Cengiz. "Kesin giriyorsun cennete"

Bir öğlen namazı sonrası, nasıl da sıcak bir gün… Cemaat caminin avlusundan dağılacakken, köyün içinden geçen turist konvoyunu görünce, İmam Cengiz cemaati caminin avlusundan dışarı salmadı. Gözü iyice bir dönmüştü. Yazlıkçılar köyün sahiline akın ediyor. Birasıydı, müziğiydi, motorcu çadırcılarıydı hem de karılarla kızlarla… Değişik değişik günahlarla ortamı fenalıklara özendirdikleri bir zamandı işte. Sanki o bilmiyordu karıyı kızı sahile atmasını. Galeyana gelip, köylüyü günahtan koruyacak bir uygulamayı devreye sokma fikriyle bağırmıştı: "Durun ey cemaat!" Cemaat de durdu tabi. İşte o an başladı İmam Cengiz anlatmaya: "Allahın doksan dokuz ismi vardır. Bu isimleri ezberleyene de cennet garanti!! Doksan dokuzu da tamam olacak ama ha!!" dedi bir de. Hasan Aga yavaş yürüdüğünden camiden en son çıkan kişi olarak tam da İmam Cengiz'in yanındaydı. İmam caminin içine bir hışımla girip, yeşil bir kitapla çıktığında kitabı hürmeten yakınındaki en yaşlı adama yani Hasan Aga'ya verip görevini yapmanın huzuruyla, yaşadığı eve gitmek üzere kalabalığın arasından sessizce çekilip ayrılmıştı. Hasan Aga, elindeki kitapla donup kaldı, ona bakan kalabalığın arasından kahveye doğru ilerleyerek en ortadaki masaya oturdu ve cemaatin etrafına toplanmasını seyretmeye başladı. Eline tutuşturulan kitabın, onun eline tutuşturulmasından alacağı mesajı da almıştı. Evet, o doksan dokuz ismi de ezberleyecekti. İşte o Temmuz gününden beri tamı tamına yirmi beşini ezbere sayar hale geldi. Şimdi bu Mart sabahında ağrıyan dişine şifa olsun diye zikrettiği Ya Şâfî ismini sayarken daha kaç isim ezberlemesi gerektiğini düşünüyordu. Daha hızlı olmalıydı. Dokuz ayda yirmi beş isim azdı "ama be almazdı ki kafası?" Kendi kendine itiraf ettiği bir şeydi bu. Az vaktinin kaldığını düşünüyordu. Mesela dişinin ağrıdığı bu sabah, daha sabah namazını bile kılmadan, abdest bile alamadan hem de küt diye gidebilirdi. Olur mu olurdu! Her an ölebilirim paniğine kapılınca dili de dolandı.Ya şafya demeye durdu dili… Tövbe tövbe diyip "Nasip be ya nasip" diye kendini durdurmasa valla dişi mişi değil bu sefer kalbi korkudan yarılacaktı. Gençken yediği haltlar ara ara bu zikirlerin arasından kendini hatırlatırdı. Çok tövbe etmişti elbet ama aslında içten içe de yediği haltlarla gururlanırdı. "Ne içerdim" diye sanki bir günahını savuşturmak için konuşur gibi olduğu vakitlerde bile köyün gençlerine havasını yapardı. Şimdi dişi ağrırken de "Gidip dolaptan biraz rakı mı bassam dişime be?" diye düşündü. "Rakı bassam iyi gelir" Bir an hızlıcana vazgeçti bu fikirden. Bu sefer tadını alıp bir de bırakamazsa "valla değil doksan dokuz isim iç bi şey" onu kurtaramazdı. "Epten" yanardı bu sefer. Hem şunun şurasında ölmesine ne kadar kalmıştır ki? Yaşasa yaşasa belki bir on yıl daha. Gerçi babası doksan beşinde araba kazasında ölmüştü. Bir an ya çok uzun yaşarsam, diye düşündü: "Tatsız tuzsuz bir ayat!"

Hasan Aga, alttan alta da rakısız geçen günlerine yanıyordu ama kendinin bile bundan haberi yoktu. Karısı öldüğünden beri bir iki keyfi kalmıştı. Birincisi ayda bir satır ete gitmek. Bir de rakı içmek. Malkara'dan getirttiği peynirlerle kışlık kavunlardan birini de kesti miydi pek keyiflenirdi. Şimdi bir satır et keyfi kalmıştı geriye. Satırcı Enver Usta'nın oğlu gencecik yaşta kalpten gittiğinden beri o iş de ayda yılda bire düşmüştü. Tadı kaçmıştı dünyasının. İşte şimdi cenneti de kaçırırsa? Şimdi kaç yıldır biraz biraz televizyona bakar da eğlensin ister ama ne yaparlar, ne anlatırlar hiç anlamaz. Sessizce oturur bir köşede. Elinde tespih, sanki kulakları duymazmış gibi yapıp eski günlerin keyiflerini hatırlar, günahlı bir şeyse bu hatırladığı biraz tövbe, biraz salavat çeker uykusunu getirirdi. Ama bilseydi ki babası kadar uzun yaşayacak "içerdim valla" diye kendince günahlı düşüncelere şöyle bir kapıdan bakıp yatağına giderdi.

O sabah, dişi sızlarken ağrısını dindiremiyordu bu zikirler. Tespihini hızlı hızlı çekmeye başladı. Altmış iki yaşındayken bir gün Cuma namazında hocanın verdiği vaazdan etkilenip beş vakit namaza başladığı gün almıştı bu tespihi. Komşuları Nadir Aganın oğlunu üniversiteye koymak için Edirne'ye gittiklerinde, Selimiye'nin arastasından aldıydı. Çektikçe de gül kokusu veriyordu tespih. Hoca demişti ki "Peygamber Efendimiz altmış iki yaşında öldüğünde şu şu şu savaşları verip kâfire karşı acılı bir ömür sürmüştü. Ardında ne mal bırakmıştı ne de mülk ki Allahın, kainatı yüzü suyu hürmetine yarattığı o yüce isim bile ölüyorken biz kimiz ki….vesaire vesaire…" Hocanın rutin vaazlarından biriydi işte. Hasan Aga, o hafta muhtardan evrak alırken yaşını kâğıtta görünce ve vaazda da kendi yaşının sayısı zikredilince, her duyduğundan keramet çıkarmayı sevdiği için söylenenleri üzerine alınmıştı. Ya ölüp de günahkâr gidersem, diye o gün bu gündür içkiydi, başka fenalıklardı filan hep geride bırakmıştı. Bazen "zaten yaşadım yaşaycağmı" diye düşünüp İstanbul'a traktöre parça lazım diye, şimdi rahmetli olmuş Demir Ali'yle kaçıp kaçıp Çanakkaleli Melahat'e uğradıkları zamanları anar, kendince kıkırdardı. "Yaşadım yaşaycağmı" diye düşünüp rahatlardı rahatlamasına ama ölmüyordu da. Düşünüyordu babam gibi doksan beşime kadar yaşarsam, diye. Dinç de adamdı ve hayatının hiç tadı tuzu kalmamıştı. Şimdi bir de sabah sabah diş belası! İleri geri sallanırken birden durup abdest almaya kalktı. İmam Cengiz, sabah ezanını okuyordu. Hızlıcana abdestini alıp camiye doğru yürümeye başladı. Sol elinde gül kokulu tespih. Dilinde Allahın herhangi bir ismi. Ortaya attığı "Selamun Aleyküm" den sonra hiç konuşmadı. Namaz bitince İmam Cengiz dönüp, Hasan Aga'nın yüzündeki tuhaflığa "Hayırdır Hasan Aga" diye laf attı. "Dişim" dedi Hasan Aga: "Dişim fenadır. İç konuşamam. Dişim kafamı oyar." Cemaatteki diğer kişiler ve imam geçmiş olsunlarını deyip Hasan Aga'yı acısıyla baş başa bıraktı. Hasan Aga, camide biraz daha kalacaktı. Ta ki gün ağarana kadar.

Bir süre sonra oturduğu yerde duvara dayanmış olarak uyuya kaldı. Uyandığında şöyle bir gerinip saatini çıkardı, baktı. Telaşa düşüp oğlunu aramaya diye camiden çıktı, kahveye daldı. Oğlu Ruhi oradaydı. Sabah sabah kâğıda kumara dalmıştı. Hasan Aga hiç oturmadan ve kimseye selam bile vermeden oğluna bağırdı: "Beni Keşan'a götür. Dişim ağrır, duramam."

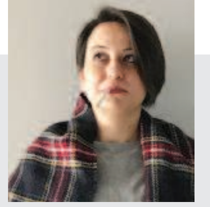
Ruhi, elindeki iskambil kâğıtlarını bırakıp, babasına boş boş baktı. "Ne dersin be baba?" dedi. Hasan Aga, elindeki bastonu yere vurarak daha sert tekrarladı: "Dişim ağrır duramam!

Ruhi, babasının mavi gözlerindeki, Atatürk kaşlarındaki öfkeyi alıp oturduğu masadan kalktı. Maytap geçmek olsun diye babasına "Atarsın ama benzinciğin parasını.." dedi. Yaşlı adamı da alıp arabasına doğru yürümeye başladı. Arabanın yanına gittiklerinde Ruhi'nin karısı kapı önlerini süpürüyordu. Karısına seslendi Ruhi gülümseyerek: "Te biz Keşana gideriz. Babamın dişi ağrır." Karısı Safiye elindeki süpürgeyi bırakıp, doğrularak gülmeye başladı. "Deli oldun sen de iyice be Ruyii" dedi. Sonra pek de aldırmayıp yine eğildi süpürgesine.

Ruhi, babasına arabanın ön kapısını açtı. Yaşlı adama hürmetini yapıp kapısını kapattı. Köy yolundan çıkarlarken de oğlu Necdet'in yaptırdığı karışık 'cd'yi çalmaya başladı. Hasan Aga, elindeki gül kokulu tespihi şimdi boşa çeviriyordu. Bu oynak müzikler insanda hiç kafa bırakmıyordu.

Keşan Devlet Hastanesi'ne geldiklerinde Keşan'ın bütün şoparlarını hastanede hazır buldular. Ruhi, babasını şoparların arasında bulduğu boş bir koltuğa oturtup numara almaya gitti. Şimdi Hasan Aga, dişini unutup ortamın neşeli hastalıklarına kendini kaptırmıştı. Ayakta duran bir kadın, Hasan Aga'nın yanında oturup bebeğini emziren başka bir kadına anlatıyordu: "Benim kız kesti kendini gece. Ölsün istemiş ama ep yalandan." Oturan kadının da kocasını bıçaklamışlar. "Gebersin isterim ama bi bok olmaz erife!"

Sonra oğlu geldi de yarım kaldı dinlediği hikâyeler. Hemen sıra bulmuştu oğlan nasılsa. Diş hekiminin yanına girdiklerinde hekim "Hasta kim?" diye sordu. Ruhi, gülümseyerek babasını gösterdi. Hasan Aga, o an bütün gece kurduğu cümleleri unutup eliyle çenesinin sol tarafını tutarak kafasını "Yanıyorum oğluuum" der gibi salladı, inceden bir inriltiyi dışarı gönderdi. Diş hekimi, maskesini takıp Hasan Aga'ya yaklaştı. Işığı yaktı. Hasan Aga'nın ağzının içini gördükten sonra şöyle bir geri çekilip Hasan Aga'nın takma dişini ağzından aldı. Elindeki takma dişle durup Hasan Aga'ya baktı. "Dayı! Senin dişin yok ki!"

OKUL SORUNSALI

Berna Pak

"Anne" dedi "yanıma otur" Yine binbeş yüz sayfa ödev vermişler çocuğa. Ben ilkokulu bitireli 40 sene olmuş, bu yaşta ödev yapıyorum.

Kaldı ki hatırlamıyorum matematik filan. Bölen hangisi bölünen ne? Beynim bölünmüş sekiz parçaya elimde kalan travmalarım var benim.

Oğlan da istiyor ki ben söyleyeyim o yazsın, hop bitsin ödev.

Yemin ediyorum cahilliğimden özel ders aldırıyorum oğlana. İlkokulda daha. İleride hatırlamayacağı bir sürü saçma gereksiz bilgi için deli para harcıyoruz şimdiden.

Benim oğlan da bir acayip sürekli hayal kuruyor diye öğretmeni habire beni okula çağırıyor. Dersi dinlemiyormuş, dikkat eksikliği şeysiymiş, bugünlerde çok moda bir tanı bu, gelene geçene yapıştır gitsin.

Sıkılıyordur dedim eğitim sistemimiz pek de eğlenceli değil dedim, kadıncağız da "ben eğlenceli anlatmaya gayret ediyorum" diyor, yahu ablacım geçen gün Türk örf ve adetlerini çalışıyordu çocuk, çeyiz sandığı filan. Napıyorsun sınıfta, nasıl eğlenceli anlatıyorsun?

"Kınayı getir aney" diye şarkılar mı söylüyorsun allaaaşkına.

Çocuk derste resim yapıp öğretmenine hediye ediyormuş. "Çok tatlı oğlunuz, resimleri kötü ama olsun çok düşünceli" der demez tüm okul hayatım altı yaşımdan itibaren film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Psikanaliz seansı gibi oldu bana bu sözler.

Offf o kadar sıkılıyorum ki okul denen şeyden. Oysa ki travmalarımı ne güzel gömmüştüm yer kürenin altına, bir daha karşıma çıkmaz sanıyordum.

Ufacık bir yağmurla tekrar yüzeye çıktılar.

Sevmiyorum kardeşim okul denen şeyi. Ödevleri, beden eğitimi adı altında sağdan saymayı, hizaya girmeyi, 50 cm boyumla kasadan atla(yama)mayı , atlayamayınca sevimsiz akranlarımın zorbalığına maruz kalmayı, törenleri, törenlerde en mavi gözlü, en sarı saçlı kızın başrolü kapmasını, ağlayarak şiir okumasını.

Okuma bayramında piyeste bana fare rolü verdikleri günden beri küsüm ben okula. Tavşan olmak istemiştim bembeyaz, pembe top kuyruklu ama simsiyah bir fare oldum ben. Rolümü hakkıyla yaptım ama çorabımda delik varmış mesela şimdi farkediyorum fotoğraflarıma baktıkça.

O zamanlar ebeveynlere bu kadar dert olmuyordu demek ki çocuklarının sahneye çıkması, şimdi sanki çocuk Afife Jale ödülü alacakmış gibi hazırlıyorlar sümüklü çocuklarını.

Benim oğlan da saçma bir sorumluluk geliştirmiş kendince, sorsan sanki her konuda sorumluluk sahibi sanarsın, yok kardeşim, artık öğretmeni mi yedi bunun beynini törene katılacaksın diye bilemiyorum, törene gitmem lazım diyor.

Oysa ki önümüz hafta sonu, üstüne üstlük salı günü 23 nisan, pazartesi okula gitmez ohhh 4 gün adadayız hesaplarındayım. Fakat okul Pazartesiye tören koymuş, çocuk Barış Manço olacak, tam bir Atatürk genci olduğunu ispatlaması gerek, törene gitmeliy(mis)iz.

Oğlana diyorum ki boşver ya ne gidicez, mümkün diil gitmem lazım diyor. Ağlamak istiyorum.

Törene gitmek ayrı dert, izlemesi ayrı sıkıcı.

Kendi çocuğumu izleyip, gerekli video kayıtlarını diğer velilerin kıçlarından ve süperella çekilmiş saç fönlerinden, babaların sırtlarının arasından çekip gitmek istiyorum. Anüs içi kadar salonda ananeler, babaanneler, görümceler minik Bartucanlar'ın, Rümeysasular'ın bu çooook önemli gününde 1 saat erkenden gelip yer kaptıkları için ben hep salonun en arkasında bir minik yer bulup iliştiriyorum kendimi, çoğu zaman tören başlamış oluyor. Benim oğlanın görüntüleri hep bir sürü velinin sırtının arasından zoom yaparak çekiliyor.

Farkındaysanız whatsap grubunun adı anneler, baba yok bu gruplarda. Neden yok yani neden? Bu çocuğu beraber yapmadık mı?

Neyse ki çok sorumlu veliler var da "4/B sınıfı anneleri" whatsap grubuna binsekizyüzseksen tane her açıdan çekilmiş fotolar videolar atıyorlar. Yavrularımıza maşallah notuyla ve kalp emojileriyle paylaşıp akabinde elli tane anneden ellerine sağlık, maşallah kuzulara, elinde başka foto olan varsa göndersin ve yine elli tane nazar boncuğu emojileriyle bir sürü mesaj ışığı yanıyor telefonumda.

Farkındaysanız whatsap grubunun adı anneler, baba yok bu gruplarda. Neden yok yani neden? Bu çocuğu beraber yapmadık mı? Her türlü sinir bozucu aktiviteyi neden paylaşmıyoruz. "Ata bugün ateşlendi arkadaşlar, nolur dikkat edin yavrularınıza bulaşıcı bişey olabilir" mesajının altına elli tane geçmiş olsun mesajı neden sadece benim telefonuma geliyor. Seneye babasının telefon numarasını vericem kendi numaram diye, biraz da o çeksin bu eziyeti.

Ben okulun ne kadar boktan bir şey olduğunu ilkokul 3'te anlamıştım çünkü test diye bişey girmişti hayatımıza. O zamanlar ilkokul 5'te giriyorduk hayatımızın en önemli sınavlarından bir tanesine.

Bu nedir ya hiç bana göre değil diyip bırakmıştım çünkü sadece 1 kötü nottu, 5 de alsan aynı, 2 de alsan aynı.

Bunu farkettiğim gün konformist takıldım okulda, teşekkürleri takdirleri onlara kalsın diyerek.

Oğlum için de aynı şeyi düşünüyorum. Bozmasınlar çocuğumu ve benim sinir sistemimi yeter. Bizim için okul budur.

Ben okula dair hiçbir şey hatırlamıyorum oysa ki hayatımın yarısını verdim ben okula. Elimde kalan sadece birkaç tane kardeşten öte dosttur.

Gerisi boş beleş geçen yıllar.

Okulun en güzel yanı kantindir. Başka da diyeceğim yoktur.

Kadının Yeri Devrimdir, Peki Ya Sonrası?

Şu son iki ayda ne günler geçirdik değil mi... Bahar geldi, 30 yıllık bir diktatör devrildi, kadın cumhurbaşkanı seçildi, bir kadın lider dünyaya terör saldırıları karşısında kriz yönetimi dersi verdi... Kadınlar manşetlerde alıştığımız kadına yönelik şiddet haberleriyle değil, yönetim, liderlik ve devrimci vasıflarıyla da haber oldular. Bakınız Yeni Zelanda'nın kadın Başbakanı Jacinda Ardern'e – terör saldırıları sonrası mağdurun yanında durup ötekileştirmeden, kapsayıcı, şeffaf ve etkili politikalar üreterek bir krizi çözdü. Ölenler geri gelmez ama Yeni Zelanda'da bir daha böyle bir saldırı olma ihtimali çok düştü. Yolsuzlukla mücadele eden hukukçu Zuzana Caputova bizim seçimlerle aynı gün Slovakya tarihinin ilk kadın cumhurbaşkanı olarak artık bizden çalan çırpan yönetim istemiyoruz diyen bir halk tarafından seçildi. Sudan'da 30 yıla yakın bir süre ülkeyi demir yumrukla yöneten, muhalefeti yok eden, ve insan hakları ihlalleriyle suçlanan Ömer El Beşir, kadınların ön planda olduğu bir devrimle koltuğunu kaybetmekle kalmayıp muhalefeti gönderdiği ünlü hapishanelerinden birini kendi boyladı. Bizde de bir kadın il başkanının yönetiminde bir parti yıllardır kendisine çok uzak olan Türkiye'nin en büyük ilinin belediye başkanlığını kazandı. Yani, uzun lafın kısası, kadın çiçektir, böcektir, anadır, bacıdır edebiyatını geçelim, kadınlara fırsat verildiğinde siyaseti de devrimi de değişimi de liderliği de ders alınacak kadar iyi yapmakta.

Özellikle Sudan'da Alaa Salah gibi genç kadınların ön planda bulunduğu protestolar sonrasında Beşir'in yönetimi bırakması medyada kadınların devrimlerdeki rolleriyle ilgili romantik bir akım başlattı. Hatta bir haberde "Kadının Yeri Devrimdir" başlığı altında Alaa Salah'ın meydanlardaki şarkı söyleyen devrimci halinin eski Kandaka kraliçelerine benzerliğinin altı çizilmiş, sanki bundan sonra Sudan bölgedeki İzlanda olmaya adaymış gibi bir profil yaratılmış.

Bu hayalleri bozmak istemem ama tarihteki her devrimde kadınlar önemli roller üstlenmiş olsa da maalesef sonrasında onlara verilen sözler unutulmuştur. Bakınız Fransız Devrimi, Amerikan Devrimi, Bolşevik Devrimi, herhangi bir sömürgenin bağımsızlık mücadelesi – hepsinde kadınlar arka planda kalmayıp devrimin başarılı olmasında kilit roller oynamışlardır. Devrim bitince ne olmuştur peki? Şimdi sen git evde devrimin bebelerini doğur ve yetiştir, devlet işini de erkeklere bırak demiştir çoğu ülke. Kadınlara sembolik bazı haklar verilse de vadedilen eşitlik gelmemiştir.

Devrimler genelde erkekler arasındaki güç dağılımını değiştirirken, kadınlar dışlanmıştır. İşte bu yüzden bir devrimin gerçekten değişim getirmekteki başarısını kadınların yeni yönetim altında elde ettikleri haklara göre değerlendirmek gerekir. Kadınların devrimlerdeki rollerini sanki ilk defa sahalara inmiş gibi göstermenin kadınlara haksızlık ettiğini düşünmekteyim. MÖ 411 yılında sahnelen Aristofanes'in Lysistrata isimli oyununda savaşa son vermek isteyen kadınlar savaşa gitmeyi düşünen kocalarıyla sevişmeyi reddederler ve kendilerini Akropolis'e kapatırlar. Böyle barış hareketi ve savaş karşıtı protesto kimin aklına gelir?

Diyeceğim o ki, kadınlar en az 2500 yıldır barış ve demokrasi için eylem yapmakta. Kadının yeri devrimdir orası kesin de, ya sonrasında neredeler?

Organik Kız Kurusu

"Yogalanma"

fatima yıldız erkan
fatimayildizerkan@gmail.com
@fatimayildiz

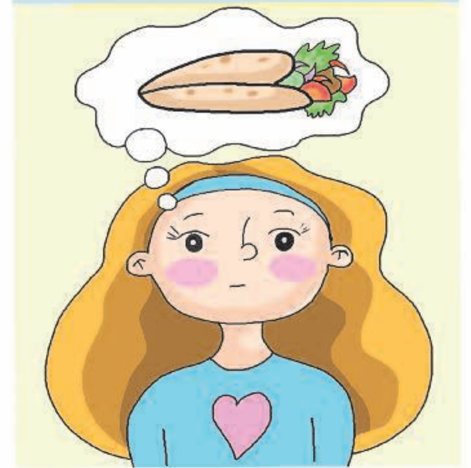

son öğrenci yoga eğitmeni olduğunda,

beyaz kadın yoganın yenmeyen bir şey olduğunu anlayacak.

bengisu akyürek

BU BİZİM HİKÂYEMİZ

Yaşar Seyman
yasarseyman@gmail.com

Gençlik yıllarımızda yarım yamalak dünya görüşümüzle aktık sokaklara; karıştık bildik bilmedik eylemlere… İşçi kimdir? Sendika nedir? 1 Mayıs sevdasıyla düştük yollara… Dillerde 1 Mayıs Marşı: "Yepyeni bir hayat gelir bizde ve her yerde /1 Mayıs, 1 Mayıs İşçinin Emekçinin Bayramı!" O coşkuyla emek bayramında koca işçi sınıfının en önünde yürüme hakkını kendimizde gördük.

Yıllar sonra okuduk, Nazım Hikmet'in, İşçiler ve 1 Mayıs şiirini:

" Onlar ki toprakta karınca,/suda balık,/havada kuş kadar/çokturlar;/

korkak,/cesur,/cahil,/hakîm/ve çocukturlar/ve kahreden/yaratan ki onlardır,

Destanımızda yalnız onların maceraları vardır."

O BİLDİK HİKÂYEYİ ÖĞRENDİK

1 Mayıs 1884 yılında Amerika'nın Chicago şehrinde toplanan 'Sendikalar Kongresi' 1 Mayıs 1886'dan başlayarak iş gününün sekiz saat olarak saptanması, ağır çalışma koşullarının hafifletilmesi ve sendikal hakların verilmesi için tüm işçi örgütlerinin eylem yapmak için karar aldığı gündür. Bu amaçla yapılan gösteri ve grevler kanlı çatışmalarla sonuçlanır, eyleme katılan işçiler işten çıkarılır, işçi liderleri tutuklanır ve dördü haksız yere idam edilir.

Ancak, bu dava Amerika sınırlarını aşarak dünya emekçilerinin desteğini kazanır, olayların sloganı olan "8 saatlik işgünü" dünya işçilerinin isteği olur. Temmuz 1889'da yapılan Uluslararası İşçi Kongresi'nde 1 Mayıs; " işçi sınıfının birlik ve dayanışma ve mücadele günü" olarak benimsenir o tarihten itibaren birçok ülkede " işçi bayramı" olarak kutlanmaya başlar.

Yıllarca "1 Mayıs İşçinin Emekçinin Bayramı!" diye faşistlere karşı yürüdük. Yeri göğü inlettik. Bu marşı öğrendiğimiz ve ağız dolusu haykırdığımız gün gördük ki, 1 Mayıs yalanlarla örülü bir masal olarak bizim kuşağımıza anlatılmış. Söz konusu emek olunca hangi konuda doğru masallar anlatıldı ki?

1 Mayıs bizim biçimlendiğimiz koşullarda yıllarca 'Bahar Bayramı' olarak kutlandı. Çocukluğumuzun şenliği, gençliğimizin korku masalı, işçiliğimizin yasak bayramı ve kanlı 1 Mayıslar yaşadık bu topraklarda…

1 Mayıs yaklaştıkça gözaltına alınan sosyalistler, 'Eski tüfekler', devrimciler, emek temsilcileri, yüreklere salınan korkular, verilen gözdağları, sanki emek bayramı değil savaş provalarına tanıklık ederek yılları tükettik.

Bizim yaşadığımız koşullarda 1 Mayıs böyle yaşandı.

Çünkü bize anlatılan 1 Mayıs hikâyesi önce yalanlarla başladı.

1 MAYIS HİKÂYEMİZ

Ülkemizde 1 Mayıs ilk kez Osmanlı döneminde, 1905 yılında İzmir'de kutlanır, bunu 1909 Üsküp kutlaması izler. İstanbul 1 Mayıs kutlaması ile 1910'da tanışır. 1920 yılında da, işgal kuvvetleri ve Osmanlı idaresinin yoğun baskılarına karşın 1 Mayıs, İşçi bayramı olarak kutlanır ve işçiler " Bağımsız Türkiye" yazılı bir pankart taşırlar.

Cumhuriyet döneminde uzun yıllar dönemin koşulları nedeniyle " 1 Mayısların " İşçi Bayramı" olarak kutlanması yasaklanır. 1 Mayıs işçi bayramı olarak ilk kez, 1975'de İstanbul Tepebaşı'nda bir düğün salonunda, 1976'dan itibaren de meydanlarda coşkulu kutlanır. 1 Mayıs 1977'de İstanbul Taksim Meydanı'nda çıkan olaylar sonunda ölenler ve yaralananlar olur. Adı 'Kanlı 1 Mayıs' olarak tarihe geçer. Bu coşku 12 Eylül 1980 darbesi ile bir süre kesintiye uğrar. Yaşanan tüm sorunlara, ölümlere, baskılara karşın 1 Mayıs işçi sınıfı tarihinde yerini hep alır.

URFALI KADIN'DAN 1 MAYIS ŞİİRİ

Erkek işi olarak bilinen sendikal uğraşım boyunca zihinlerde değiştirmek boynumun borcu oldu. 'Kadın ve Sendika' kitabını yazmaya karar verince; öğrendim ki; ***Türkiye'de ilk " 1 Mayıs " şiirini yazan, Urfalı tramvay işçileri grevine katılan, yoksul bir kantarcının kızı Yaşar Nezihe ve onun zihinlere işlenen " Bir Mayıs İçin" şiirinin dizeleri:***

" Ey işçi. / Bugün hür yaşamak hakkı seninken / Patronlar o hakkı senin almışlar elinden" diyordu.

EKMEK VE GÜL

Gün geldi devran döndü, dünya dillerine çevrilen 'Ekmek ve Gül' şiiri ile buluştuk…

"Yürüyoruz, yürüyoruz, günün aydınlığında/Donuk fabrika bacalarına, yoksul mutfaklara/Çarpıyor sesimiz ve birden parlayan/Bir ışık gibi ulaşıyor insanlara/"Ekmek ve gül!/Ekmek de gül de yaşam için yaşamsal./Mayıs emek bayramıdır./Ekmek ve gül bizde ekmeğin kavgası gülün dikenidir."

Oysa 1 Mayıs bütün dünya emekçilerinin bayramı.

Büyük bedeller ödenerek çok zor kazanılan bir bayram bu bayram.

*Ve dillerde **James OPPENHEIM "Ekmek ve gül"** şiiri dökülmeyi sürdürüyor:*

"Yürüyoruz, yürüyoruz, erkekler için de yürüyoruz/Çünkü hâlâ/bizim oğullarımızdır onlar/ Ve biz hâlâ analık ederiz onlara"

23 Nisan 2007 yılında 'Avrupa'nın Başarılı Kadın Sendikacısı' ödülünü Atina'da aldığım yıl; 1 Mayıs bayramında, Almanya'nın Duisburg kentinde yürüyüşe katıldım, konuşma yaptım. O yıl aynı saatlerde İstanbul'da olaylar, bol biber gazlı, tazyikli sular, yaralılar ve gözaltılar… O, 1 Mayıs bayramını şöyle kaleme aldım: 1 Mayıs Yaşadık; Bizimkine Benzemez!

1 Mayıs'ın 2009 yılında " Emek ve Dayanışma Günü" adıyla TBMM'de tatil günü olarak kabul edildi.

"Kadınız, insanız, insanlığı ayağa kaldırıyoruz/Paydos bundan böyle köleliğe, aylaklığa/Herkes çalışsın, bölüşülsün kardeşçe, yaşamın sundukları/İşte bunun için yükseliyor yüreklerimizden/Bu ekmek ve gül türküleri"

1 Mayıs 1977'de ölenlerin anısına 1 Mayıs Taksim'de kutlanmalı. Taksim Meydanı'na 1 Mayıs'ta ölenler anısına anıt yapılmalı. Yoksa biz, ekmek ve gül adına yaşamını yitiren emekçileri anmaktan yoksun muyuz," diye defalarca sordum.

TAKSİM EMEĞİN BAYRAM YERİ

2010 yılında Taksim Meydanı'nda 33 yıl aradan sonra 1 Mayıs'ı coşkuyla kutladık.

O, 1 Mayıs özlemin gönüllerde gül açtığı gün oldu.

O gün toplumsal ve kişisel tarihlere yazıldı.

Sevinç gözyaşlarımız sel olup aktı.

Yılların yalan masalı o gün son buldu.

Taksim artık 'Emek Meydanı' oldu.

" Ancak bu böyle gitmez/Sömürü devam etmez
Yepyeni bir güneş doğar/Bizde ve ülkeler de"

O yıl 1 Mayıs'ı 122. yılında kitlesel olarak coşkuyla kutladık.

Ölmeden 1 Mayıs'ı bayram görmek, yasaklı '1 Mayıs Marşı'nı söylemek ve de 2010 da Taksim'de kutlamak varmış... Türkiye 1 Mayıs ayıbından kurtuldu. Darısı öbür ayıplardan kurtulmaya sözleri ile günü uğurladık.

1 Mayıs 2019

Yasal bayram olsa da 1 Mayıs zihinlerdeki önyargıyı, zihniyet kelepçesini kıramadı. Yaşamın her alanında mücadele ve emek bayramı olarak zihinlere işlenmeli. 1 Mayıs korkusu aşılmalı. Yaşadığımız yüzyılda emekçiler küreselleşmeye karşı emeğin korunması mücadelesini vermeli. Emeğin tutsak, sermayenin özgür olduğu dünyada işçiler örgütlenerek mücadeleyi birlik ve dayanışma içinde sürdürmeli.

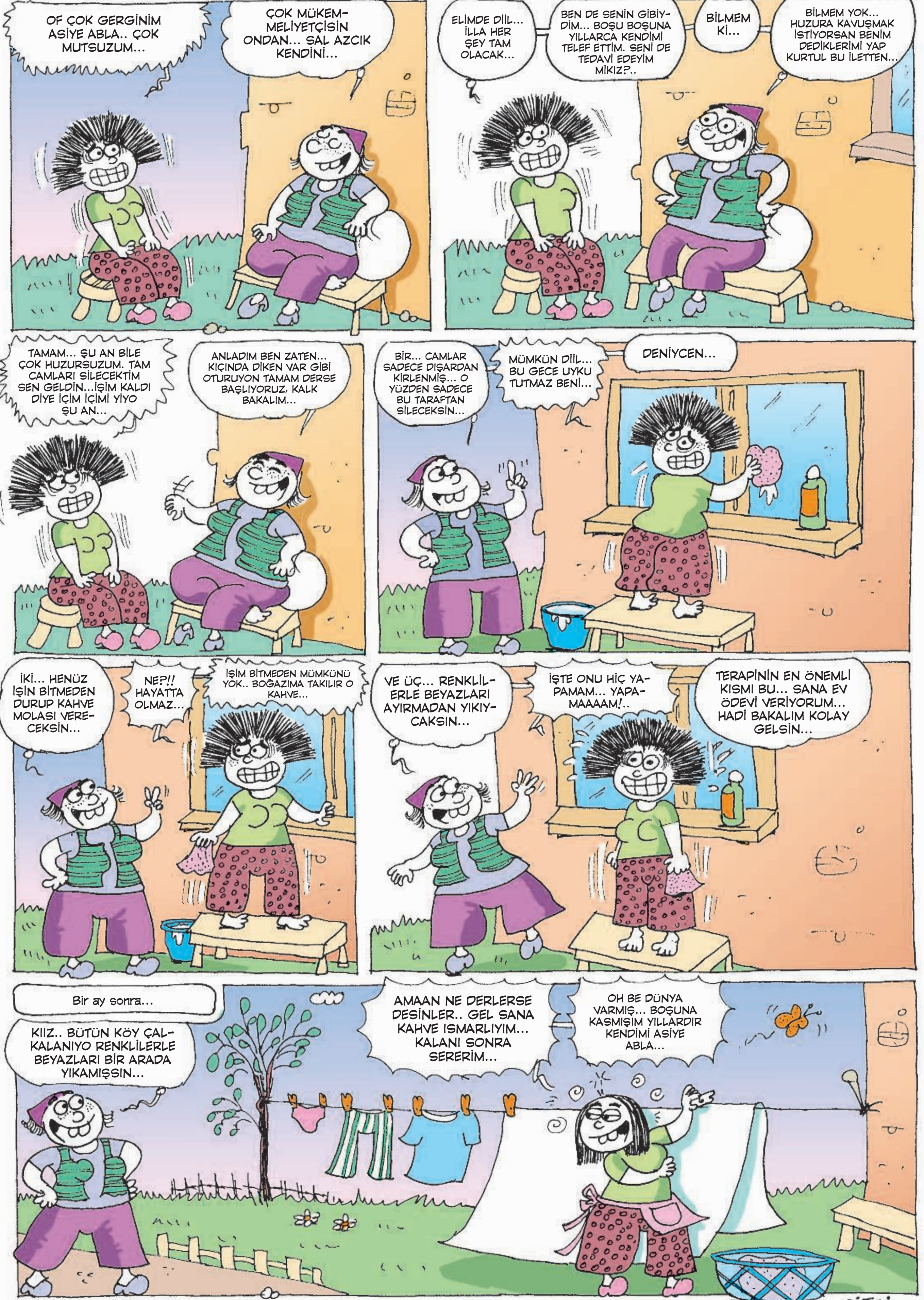
Masalımız mutlu sonla bitmeli.

1 Mayıs işçi sınıfına güzel günler getirsin!

Emeğin bayramı kutlu olsun!

Tedavi

feyhan güver

ODTÜ'de iptal edilen Bahar Şenliği konusunda, öğrencilerin ve sanatçıların desteği sonrası Rektörlük geri adım attı.

GÖZETLEME KULESİ BOYUNCA

Buradan bir çıkış yolu olmalı dedi
soytarı hırsıza
Kafalar çok karışık bir türlü rahat-
layamıyorum
İş adamları şarabımdan içiyorlar
köylü toprağımı kazıyor
Kimseler umursamaz kimseler
sözünde durmaz

Heyecanlanmaya gerek yok dedi
hırsız sakince
Burada birçok kişiyiz hayatın koca-
man bir şaka olduğunu düşünen
Ama sen ve ben bunları gördük
geçtik ve bu bizim kaderimiz değil
O zaman şimdi yanlış konuş-
mamıza izin verme saat geç
oluyor
Gözetleme kulesi boyunca
prensler kapmış manzaraları
Kadınların hepsi gelip giderken çı-
plak köleler de dahil
Soğuk uzaklarda dışarıda yabani
bir kedi hırladı
İki atlı yanaşıyordu rüzgâr ulumaya
başladı

All Along the Watchtower
Bob Dylan - John Wesley Harding (1967)

All Along the Watchtower - Cover
Jimi Hendrix - Electric Ladyland (1968)

ÖLÜYORUZ! ÖLDÜRÜLÜ-YORUZ!

Eda Pera Küçük

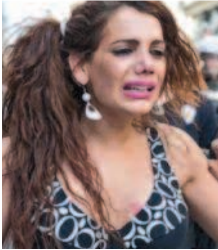
Şule Çet: 23 yaşındaydı. Gazi Üniversitesi Sanat Tasarım Fakültesi Tekstil Tasarımı bölümü ikinci sınıf öğrencisiydi. Bir yandan okuyup bir yandan okul harçlığı için çalışıyordu. Patronu Çağatay Aksu ve Berk Akand'la bulunduğu ofiste uyku ilacı verilip tecavüz edildikten sonra boynu kırılmış halde yirminci kattan aşağıya atılarak öldürüldü.

Tuğçe Uludağ: 25 yaşındaydı. Pamukkale Üniversitesi Bilgisayar Programcılığı bölümü mezunuydu. Evine giderken reddettiği Aykut Ertunç tarafından tüfekle ateş edilerek öldürüldü.

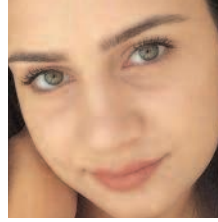
Hande Kader: 23 yaşındaydı. Taksim'de düzenlenen Onur Yürüyüşü'nde polisin eylemcilere tazyikli su, plastik mermi ve biber gazı ile müdahale ettiği sırada, TOMA'nın karşısına oturarak polis şiddetine karşı direndiği anlarla kazındı hafızalara. Bu direnişinden tam bir yıl sonra kayıp olduğu ve kendisinden haber alınamadığı öğrenildi. Cansız bedeni ise yol kenarında bulundu. Trans kadın ve aktivist olarak yaşam mücadelesi verirken kimliği belirlenemeyen kişi ya da kişiler tarafından yakılarak öldürüldü.

Ayşe Paşalı: Eski eşi tarafından tecavüze uğradığı ve şiddet gördüğü şikâyetiyle savcılığa başvurmuştu. Gerekli önlemlerin alınmaması sonucu, eski kocası İstikbal Yetkin tarafından 42 yaşında öldürüldü.

Helin Palandöken: 17 yaşındaydı. Lise öğrencisiydi. Reddettiği sapığı Mustafa Yetgin tarafından pompalı tüfekle okul çıkışında öldürüldü.

Ve...

Bütün bu hikâyelerde ortak olan can alıcı nokta, hepsinin yaşamlarına başkalarının son vermesi. Neden öldürüldüler? Neden bu erkekler öldürme yolunu seçti? Öldürmek nasıl oldu da bir seçenek haline geldi?

Bu olayların dehşetini anlatmaya yetecek bir "güç" yok... Gündelik hayatın sıradanlığında birine ya da bir şeye zarar vermek durup dururken mümkün olamaz. İnsan sırf canı öyle istiyor diye iyiyi yok sayamaz ya da birine, yaşam hakkı kanunlarca da korunan bir varlığa zarar veremez. Önce, kendi içinde davranışına haklı gerekçeler üretir. Kafasında kurar. Maddeler haline getirmeye başlar. Sonuca ulaşabilmek için artık "kötü" olmak kaçınılmaz bir hal alır.

Çünkü, yapacağı kötülüğün hak edilmiş bir davranış olduğuna kendisini çoktan inandırmıştır. Şimdi sıra eylemdedir! İnsan, katili önce kendi kafasının içinde yaratır. Kim bilir eyleme geçmeden önce kaç cinayet işlemiştir! Bir kere, iki kere, üç kere, dört kere, beş kere, çok kere!

İnsan denen canlı, içindeki canavarı uyandırdığında ve kötülükten beslenmeye başladığında Şule'ler, Helin'ler, Tuğçe'ler ve Ayşe'ler için hayat cehenneme döner ve genellikle hiç tanımadıkları ya da hayatlarından uzaklaştırmak istedikleri bu kötüler tarafından bir çırpıda katledilirler.

Bu yüzden mağduru değil, faili anlamak lazım önce. Yani kötünün ve kötülüğün kafasını, zihnini... Zira öldürülen tüm kadınları aynı zihniyet ÖLDÜRDÜ! Silahın, tabancanın, bıçağın, kol kuvvetinin ve diğer unsurların önemini yitirdiği o an… öldüler, öldürüldüler. Öldürüldük. Öldürülüyoruz.

Mağduru değil, faili anlamak lazım önce. Yani kötünün ve kötülüğün kafasını, zihnini...

Kötülüğün Felsefesi kitabında Lars Svendsen, "Kötü bir failin kim olduğunu anlamak için doğaüstü bir şeytan fikrine ihtiyacımız yok. Onlar aramızda yaşıyorlar ve her yerdeler. Yine kötülüğü artık tek bir mekâna ve aktöre atfetmesek de, kendisini belirli mekanlar ve aktörlerde daha belirgin biçimde açığa vurduğunu pekala kabul edemez miyiz? Dünyada kötülük olduğunu yadsıyacak pek az kişi varken, kötü insan diye bir şey olduğunu kabul edemeyecek doğrusu çok fazla kişi bulunur," der. Zira ilk insandan beri kötülük zaten yeryüzünde hep vardı. Ama burada önemli olan kötülüğe karşı ne şekilde tepki verip, nasıl davrandığımız ve direndiğimiz...

Aslında pek çok kadın cinayetini duymuyoruz bile, veya duymazlıktan geliyoruz... Her gün kitle iletişim araçları vasıtasıyla bir sürü kadının ismi hayatımızın bir yerine temas ediyor. Ve bildiklerimiz bile bizi sonsuz acılar içine sürüklüyor… Peki, kötü olmadığını düşünen, kendi dünyasında öylece duran ve kötüyü izleyen zihniyet de kötülüğe ortak olmuyor mu? Tam bir kırılma noktası aslında. En basit tabiriyle sadece seyirci kalmamızın en temel sebebi kendi zayıflığımız. Bütün bu olanları durdurmaya gücümüzün yetmeyeceğini düşünmemiz ve buna inanmamız.

Belki de psikolojimiz kadın cinayeti davalarına kör, sağır ve dilsiz kalmamıza, kötülüğe katkı sağlamasak bile müdahale edemeyecek güçte hissetmemize, davaları takip edecek yetide algıya sahip olamayışımıza bağlı önyargılarımızı kıramayışımızda... Evet tüm bunlar bir gün kötülüğün kendi hayatımıza temas edebileceği gerçeğini değiştirmiyor. Kadın davalarının öksüz ve yetim kalmaması bizim elimizde.

Ve evet... Bunu kıracak fırsat önümüzde duruyor. Gelin hep beraber 15 Mayıs Çarşamba günü saat 10:00'da Ankara Adliyesi'nde Şule Çet'in nefesi olalım. Canı kanı olalım. Şule için buluşup "iyi"ye hizmet edelim...

Desen: Zeynep Aytaç

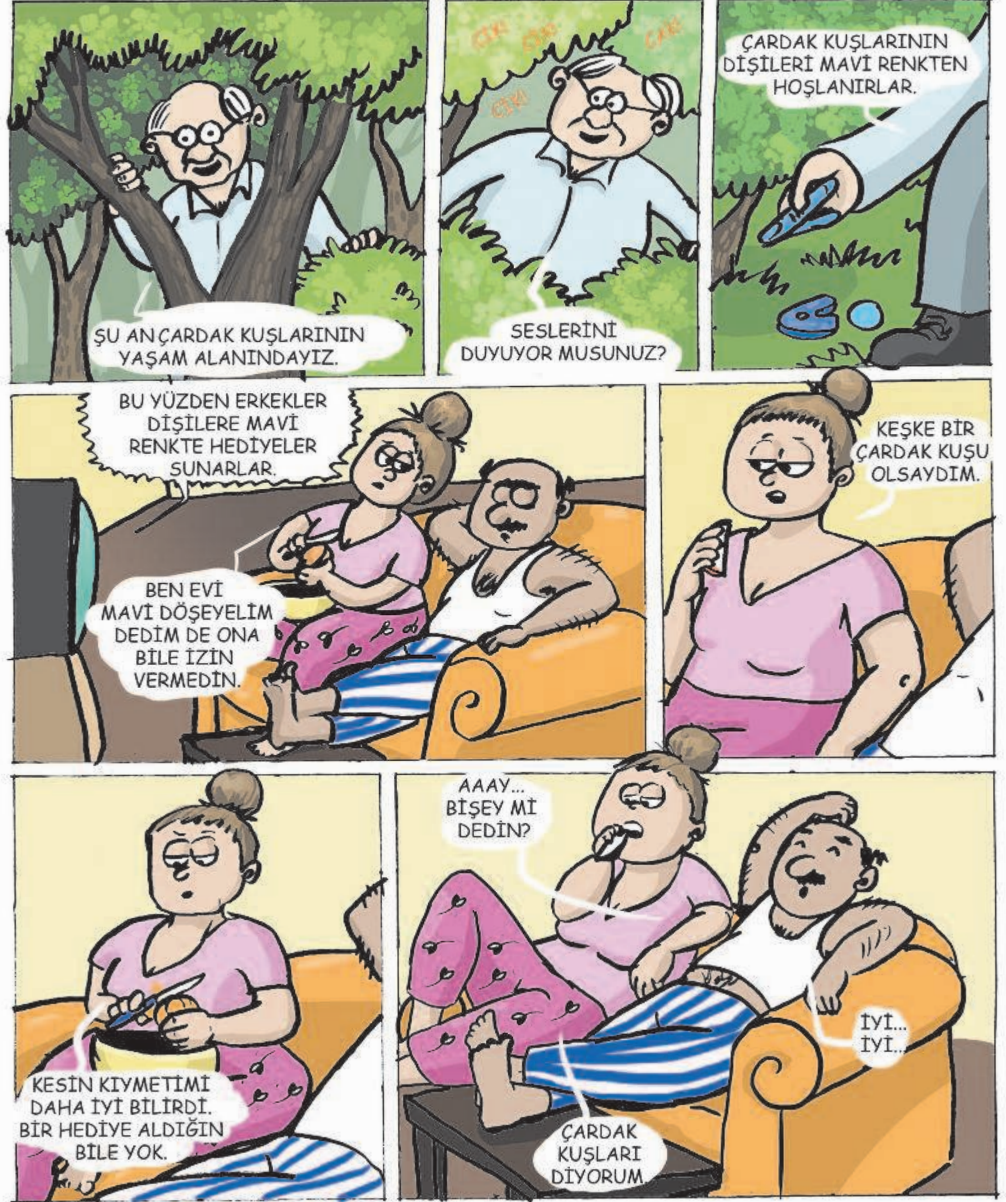

Gökçen Erdoğan

"Hanımlar siyasal iklimi koklamaya uygun yaratıklar değiller." Hem hanım hem yaratık hem de uygun değil. Nerde duysam tanırım, bizden bahsediyorlar.

Ankara'm için nihayete ermiş, İstanbul için sakız gibi uzamış seçim sürecinde, bir restoranda arka masamızda, tanımadığımız zat-ı şahaneleri böyle buyurdular. Ardından da eklediler "Bizim hanım hiç karışmaz mesela ama var böyle karışan hanımlar, duyuyoruz, görüyoruz." Evlerden ırak. İnşallah böyle tanıdıklarınız yoktur sizin. Zaten düzgün insanların, siyasal iklimi koklama hadsizliğinde bulunan hanım tanıdıkları olmaz. Hele hanımları hiç olmaz. Misal siyasal iklimin kokusu yanlışlıkla burnunuza geldi, hemen kapayacaksınız. İnsan iffetini de izzet-i nefsini böyle böylekorur. Yani heralde. İnşallah doğru anlamışımdır.

Seçme ve seçilme hakkını, Avrupalı kadınlardan çok daha önce kazanmış bir milletin hanımlarına da bu yaraşır. Sonuçta yıllarca kullandık, biz hevesimizi aldık, bırakalım biraz da Avrupalı kadınlar tadını çıkarsın. Kadınlar diyorum çünkü bana pek de hanım gelmiyorlar. Aralarında çok sayıda bakan, başbakan, cumhurbaşkanı falan var. İpin ucu kaçmış anlayacağınız. Bizim meclisteki kadınların oranı %15 civarı, inşallah artıp daha da beter olmaz. Dileğim, hanımlar meclis kadınlığına heves etmez. Evlerinde fesleğen ya da isteğe göre oje, park ve bahçelerde lale ya da isteğe göre mangal, toplu taşımada (burada isteğe bakılmıyor) ter koklasınlar çünkü medeniyet tam da böyle bir şey. Bu kadar yani, bir eksik ya da bir fazla değil. Siyasal iklim koklayanlar, kadın zaten, hanım hanım insanlar değil; söylemiştim değil mi?

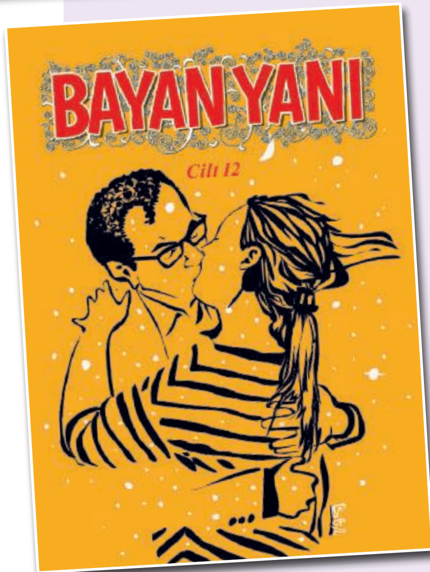

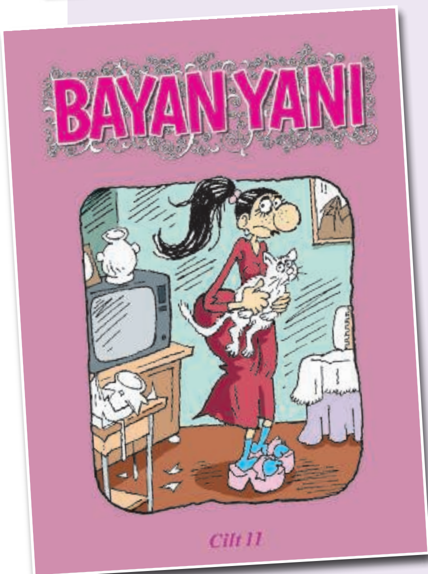
Insanız, zaaflarımız olabilir. Arada aklımıza bir fikir gelebilir ne bileyim, öyle bir durumda hemen kafayı başka şeyle meşgul edip unutalım. Beceremeyen de fikrini içine atsın, zaten çürür gider. Diyelim bir konuda itirazımız geldi, Allah korusun ama diyelim ki oldu, hemen haddimizi hatırlayalım, zaten biliyorduk da belli ki geçici olarak unutmuşuz. Olsun, büyüklük erkeklerde kalır affederler, biz çarçabuk bilelim de yeniden. Bizim olduğumuz yerde biz yokmuşuz gibi konuşulsun, görüşülsün, kararlar alınsın ve bize tebliğ edilsin. İşte hanımını düşünen gerçek erkeklerin olağan üstü iyilik ve büyüklükleri. Allah razı olsun. Tuttukları altın, tutamadıkları başkasına kadın olsun.

Istiyorlar ki yönetilirken de yönetirken de tek olsunlar. İstiyorlar ki yalnızca onlar konuşsunlar, istiyorlar ki siyasi iklimi de gülleri de onlar koklasınlar, bize hep dikenler kalsın. Kafamızın çalışmamasını istiyorlar, kalbimizin kendi ritmine sahip olmamasını. Hep yalvaran ve biat eden olmamızı. Hep onlara tabi olmamızı. Kadın değil, bayan ya da hanım olmamızı. Başbakan değil eş olmamızı, bürokrat değil anne olmamızı istiyorlar. Siyaset de konuşabilmemizden korkuyorlar. Haklarımızı bilmemizden ve bilmeyenlere anlatmamızdan korkuyorlar. Sevişmemizi, doğurmamızı ve bunları yalnızca onlar istediğinde bir görev gibi yapmamızı istiyorlar. Ütülü gömlek, yamanmış çorap, pişmiş yemek görüyorlar bize bakınca. Kafalarındaki hanımları görüyorlar. Hayır! İstediğini koklayabilen, istediği kadar pişirip istediği kadar slogan atabilen, istediği kadar düşünüp istediği kadar yazabilen, ne isterse yapabilen ve umuyorum ki yapabilecek olan kadınlarız biz! Hanımlık da bizim, kadınlık da bizim; bunlar bizi şekillendiremezler. Sağcısı, solcusu, orta yolcusu, inananı, inanmayanı ve kuşkucusu, öylesi böylesi ve dahi şöylesi, düşünüyoruz, öyleyse varız, görmek istemiyorsunuz ama biz varız!

Siyasal iklimi kokluyoruz gözlerimiz açık, sözlerimiz açık, kalplerimiz açık! Siyasal iklimi kokluyoruz Atatürk'ün çizdiği yol açık apaçık!

CADDE
Gazete bayiileri ve marketlerde.

Tülay Kumkar Malkoç

Hale Nehir Şimşek (13)

Yaşam Koçu Afet

START
İKİ ZAR VE BİR KAÇ ARKADAŞ GEREKTİRİR.
PİONLAR
BAHAR YORGUNLUĞUN VAR
BEKLE
AZ DAHA UYUNUR
Müşteri temsilcisini BEKLE...
DANS
Betül YILMAZ
ÇOK ŞAHANE ŞEYLER OLABİLİR (2 ilerle)...
neden BURDASIN?
1 adım ilerle
Bu sabah sesimi duymadıysan SIVIYUP, Sıvıyup sıvıııuuv
KOMİK BİR ANI ANLAT
EN SİNİR OLDUĞUN ŞEYİ DÜŞÜN
1 ADIM İLERLE
BİR DE BAHAR KOKUSUNU İÇİNE ÇEKEREK DÜŞÜN...
SU AKTIĞINI FARK ETSE DURABİLİR Mİ?
1 İLERLE
FOTOĞRAFINI ÇEKMİYORUM AMA GÜLÜMSE...
AMA YASA VE İKİ İLERLE
6 KG KALDIR
VE BİR İLERLE
NEŞELEN
FİLMİN ADI NE?
EN SEVDİĞİN ŞARKIYI ÇAL
YEP YEP YEP YEP YEP
BİR ADIM İLERLE
NEYİN PEŞİNDESİN?
DEĞİŞ
BİŞEYE FAYDAN DOKUNSUN
GİRDİĞİN YOLA
HER SON YENİ BAŞLANGIÇ
DİKKAT
BAZI KARARLAR AL
YAPIYORSAN
SEV KARDEŞİM
VE BEŞ ADIM AT
İKİ ADIM İLERLE
ORDA MISIN?
BUGÜN O GÜN
EN SEVDİĞİN YERİ DÜŞÜN VE İKİ İLERLE
EN SEVDİĞİN KİŞİ
VEER
RUTİN
Beklentiler
YOK BEN PİON DEĞİL ATIM DER İSEN

BAYAN YANI

87

1 Mayıs İşçi ve Emekçi Bayramınız Kutlu Olsun

